

Z obsahu:

**Eucharistie, nejvyšší
pozemské slavení »slávy«**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
27. září 2000

- strana 2 -

**Co může dnes dělat
Církev pro rodinu**

Přátelství mezi kněží-
mi a rodinami znamená
vzájemné obohacení

- strana 4 -

Corpus Christi

Nové kněžské hnutí
v duchu matky Terezy

- strana 5 -

Maria**a Nejsvětější Trojice**

Hmilité Jana Pavla II.
24. září 2000

- strana 6 -

I dnes se platí krví - XV.

Četba na pokračování

- strana 8 -

**Rodina je základ -
základ je rodina!**

Tadeusz Rucinski

- strana 9 -

Význam víry**v Nejsvětější Trojici pro
budoucnost lidstva (3)**

Karl Josef Wallner, OCs

- strana 10 -

Není tvoje dítě sirotkem?

- strana 11 -

Dopis nemocným -

říjen 2000

- strana 13 -

15. října 2000 - Jubileum rodin

**Informace o předplatném na rok 2001
v tomto čísle na str. 16**

Eucharistie, nejvyšší pozemské slavení »slávy«

Podle pokynů uvedených v *Tertio millennio adveniente* tento jubilejní rok, slavná oslava Vtělení, má být také »hluboce eucharistický« (IMA 55). Proto když jsme upřeli pohled na slávu Trojice, která ozařuje cestu člověka, začínáme katechezi o velké a současně pokorné oslavě Boží slávy, jakou je Eucharistie. **Velké**, protože je to základní vyjádření Kristovy přítomnosti mezi námi po všechny dny až do skonání světa (Mt 28,20); **pokorné**, protože je svěřena prostým a každodenním znamením chleba a vína, běžného pokrmu a nápoje v Ježíšově zemi a v mnoha jiných krajích. V této každodennosti pokrmů představuje Eucharistie nejen slib, ale i »zárnik« **budoucí slávy**: »futurae gloriae nobis pignus datur« (sv. Tomáš Akvinský, Oficium o slavnosti Božího Těla). Abychom pochopili velikost eucharistického tajemství, choeme dnes uvažovat o tématu **božské slávy a Božího působení ve světě**, jež se projevuje jednak ve velkých událostech spásy, jednak pod pokornými znameními, která může vnímat pouze oko víry.

Božská sláva v dějinách a ve světě

Ve Starém zákoně se hebrejským výrazem *kabód* označuje projev božské slávy a Boží přítomnosti v dějinách a ve stvoření. Hospodinova sláva září **na vrcholku Sinaje**, místu zjevení božského Slova (srov. Ex 24,16). Je přítomna **v posvátném stánku a v liturgii Božího lidu putujícího pouští** (srov. Lv 9,23). Vrcholí v chrámu, příbytku, kde jak říká žalmista, *přebývá tvá sláva* (Ž 26,8). Zahaluje jako světelný plášť (srov. Iz 60,1) celý vyvolený národ: sám Pavel si je vědom, že *Izraelité jsou přijati za syny, mají slávu, zaslíbení* (Řím 9,4).

Tato božská sláva, která se zvláštním způsobem zjevuje na

Izraeli, je přítomná **v celém vesmíru**, jak slyšel prorok Izaiáš povolávat serafy v okamžiku svého povolání: *Svatý, svatý, svatý je Pán zástupů! Celá země je plná tvé slávy*. (Iz 6,3) Jistě, Hospodin zjevuje svou slávu všem národům, jak čteme v Knižce žalmů: *Všechny národy vidí jeho slávu*. (Ž 97,6) **Úsvit světla**

slávy je tedy univerzální a celé lidstvo může skrze ně objevit božskou přítomnost v kosmu.

Božská sláva zjevená Kristem

Toto odhalení se naplňuje především v Kristu, protože on je *odleskem božské slávy* (Žid 1,3). Je jím skrze své skutky, jak dosvědčuje evangelista Jan v souvislosti se znamením v Káně: *Kristus zjevil svou slávu a jeho učedníci v něho věřili* (Jan 2,11). On vyzařuje božskou slávu také **skrze své slovo**, které je božským slovem: *Dal jsem jim své slovo, říká Ježíš Otci, slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim* (Jan 17,14.22). Ještě radikálnější zjevuje Kristus božskou slávu **skrze své lidství**, přijaté ve vtělení: *Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. A my jsme viděli jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy* (Jan 1,14).

Velikonoce a Eucharistie

Pozemské zjevení božské slávy obsahuje svého vrcholu o Velikonočních, především ve spisech

janovských a pavlovských se o ní hovoří jako o oslavě Krista po Otcově pravici (srov. Jan 12,23; 13,31; Fil 2,6-11; Kol 3,1; 1 Tim 3,16). A velikonoční tajemství, výraz »dokonalé Boží oslavy« (SC 7), dále trvá **v eucharistické oběti, památce smrti a vzkříšení**, kterou Kristus svěřil Církvi, své milované

gie je právě uvádět nás neúnavně na velikonoční cestu otevřenou Kristem, v níž přijímáme smrt, abychom vstoupili do života.« (apoštolský list Dvacátý pátý rok, 6) A tento úkol se uskutečňuje především skrze slavení **Eucharistie, která zpřítomňuje Kristovu Paschu a zprostředkuje její sílu věřícím**. Tak je křesťanský kult nejživějším výrazem setkání božské slávy a oslavy, která stoupá z lidských rtů a ze srdce člověka. »Slávě Pána, která naplňuje příbytek chrámu svou zářící přítomností (srov. Ez 40,34), má odpovídat naše oslava Pána velikodušným srdcem (Sir 35,7)«.

Sborová chvála stvoření

Jak připomíná sv. Pavel, máme oslavovat Boha také v našem těle, to jest **v celém našem životě**, protože naše tělo je **chrámem Ducha**, který je v nás (srov. 1 Kor 6,19.20). V tomto světě můžeme hovořit také o **kosmické oslavě božské slávy**. Stvořený svět, »časťto ještě zdeformovaný egoismem a chantivostí«, má v sobě »eucharistickou potencialitu«: je určen, aby »byl přijat v Pánově eucharistii, v jeho Pasše, přítomné v oltářní oběti« (Orientale lumen 11). Na vznášející se slávu Pána, která *převyšuje nebesa* (Ž 113,4) a ozařuje všechnen svět, odpoví tedy v harmonickém kontrastu sborová chvála stvoření tak, *aby ve všem byl oslavován Bůh skrze Ježíše Krista. Jemu patří sláva a vláda na věčné časy. Amen.* (1 Pt 4,11)

Bolletino Vaticano 27. 9. 2000

Mezilitulky a zvýraznění redakce Světla

Snoubence (srov. SC 47). Příkazem *to činite na mou památku* (Lk 22,19) Ježíš zajišťuje přítomnost velikonoční slávy skrze eucharistické slavení, která provázejí tok lidských dějin. »Skrze svatou Eucharistii se událost Kristovy Paschy rozšiřuje na celou církev (...) Přijímáním těla a krve Kristovy věřící rostou v tajemném zbožštění, které díky Duchu svatému jim dává **přebývat v Synu jako děti Otce**.« (Jan Pavel II. a Moran Mar Ignatius Zakka I Iwas: Společné prohlášení 23. 6. 1984 n. 6 EV 9,842)

Božská sláva v liturgii

Je nepochybné, že nejvyšší slavení božské slávy máme dnes v liturgii. »Jelikož Kristova smrt na kříži a zmrtvýchvstání představují obsah každodenního života Církve a zánuku jeho věčné Paschy, prvním úkolem litur-

»Mám velkou žízeň, abych byl od lidí milován v Nejsvětější svátosti oltářní.«

Ježíš sv. Markétě Marii Alacoque

Mše svatá je duchovní strava, bez které bych nemohla vydržet ani jeden den, ani jednu hodinu svého života.

Matka Tereza

Pravá moudrost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jak těžké je vejít těm, kdo spoléhají na bohatství

Patříš-li k těm, kteří nepřestávají hledat skutečnou pravdu a smysl života, začni dnes tím, že se zaposloucháš do slov apoštola Pavla. V příběhu, jehož budeme svědkem, se můžeš přesvědčit, jak jsou pravdivá. *Slovo Boží je plné života a síly, a n vidí všechno jako odkryté.* Pros Ducha svatého spolu se žalmistou: *Nauč nás počítat naše dny, ať dojdeme moudrosti srobe⁽¹⁾.*

Ježíš se již dny odějí, když k němu na poslední chvíli přibíhá mladý muž. Jak vidíš, záleží mu velmi na tomto setkání a dává nepokrytě najevo, že si Pána váží víc než kdokoliv druhý, když před ním se vši úctou pokleká. Kéž tě tento příklad co nejčastěji pobízí, abys běžel za Pánem, vzdal mu božskou poctu a ptal se na to, co je podstatné: *Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl život věčný?*

Tou první a nevyhnutelnou podmínkou jsou a zůstanou věčně platná Boží přikázání. Jak moudře stanovil Bůh tato pravidla, která i dnes jsou *ostřejší než meč a pronášejí úsudek i nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami!* Toto Boží slovo nikdy nezastará a musíš počítat s tím, že na jeho základě budeš *skládat účty před tím, který vidí všechno jako nahé a odkryté.*

Mládenec, který vyhledal Pána, nebere Boží přikázání na lehkou váhu a od dětství je věrně zachovává. Ale jeho srdce mu napovídá, aby se tím nespokojil. Velkorysé srdce Boha neodměřuje, ani s ním nesmlouvá. Taková ochota a připravenost Ježíše těší. Na ty, kteří jsou připraveni velkodušně vykročit za hranice nezbytných povinností, pohlíží Pán s opravdovou láskou. Zaslouhuješ také jeho laskavý pohled?

Jaká bude Ježíšova rada? Není bezpečnější cesty k blaženosti věčného života, než následovat věrně Ježíše. Ale ten, kdo chce jít za ním, musí být nejdříve zcela svobodný: *«Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej to chudým.»* Nebude to žádná ztráta, bude to jen výměna za bezpečnější a mnohem dražocennější poklad v nebi. Ten nezatěžuje starostmi ani obavami, naopak dohatí radostí, jakou tvá štědrost přinese strádajícím. *«Pak přijď a následuj mne.»*

Co je lepšího než čest, že můžeš stále pobývat ve společnosti Pána? Není sám Ježíš poklad nad poklady? Ale rozhodnutí překro-

čit práh od závislosti ke svobodě nemusí být lehké. Ježíšova rada se ukazuje jako překvapivě radikální. Kdo bude mít odhodlání, aby ji přijal?

Mládenec, který vzbuzoval tolik nadějí, pojednou nápadně **zesmutněl**. Odchází od Ježíše tak, jak odešla náhle jeho počáteční dobrá vůle. Jeho velkodušnost není bezvýhradná a ryzí. Jsou tu pozemské věci, kterých si cení víc než Ježíšovy nabídky. *Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům... k jednomu přilne a druhým pohrabe⁽²⁾.* Jeho místo v zástupu učedníků zůstane nejen prázdné, ale i vanující: *Jak těžké je vejít těm, kteří spoléhají na bohatství!*

Je-li bohatství tak velikou překážkou pro vstup do Božího království, *kob tedy může být spasen?* Není to však samo množství majetku, co chročuje člověka, ale míra, jakou jeho srdce přilne k jeho jmění. Touha po majetku, která se zdá být lidsky neodolatelná, může být překonána: *Vždyť u Boha je možné všechno.* S Boží milostí může i ten, kdo vlastní mnoho, žít se srdcem zcela osvobozeným, *když se nepyšní a neskládá své naděje do nejistého bohatství, ale v Boha⁽³⁾.* Bohatství je jistě velké pokušení, ale je i příležitostí *bohatnout v dobrých skutcích štědrostí a dobročinností⁽⁴⁾.* Čím více je tvých statků, tím více pros svého Pána, aby tvé srdce nepřilnulo k nim, ale k němu. *Kob je tvůj poklad, tam bude i tvé srobe⁽⁵⁾.* Budeš-li hledat u Pána svou radost, která nepomíjí, pochopíš, že jsi pouze správcem prostředků a že nejsi vůbec víc než druhý jenom proto, že máš více.

Ti, které tu vidíš v Ježíšově družině, již před léty *qustili všechno a šli za ním.* Ukazují ti vskutku názorně, jak je možné u Boha to, co není možné u lidí: Na první pohled spatřili v Pánu poklad nad poklady a pro něho *qustili všechno.* Zeptej se jich tak, jak se jich zeptal Pán: *«Měli jste v něčem nedostatek?»* Co ti odpovědí? *«Neměli!»⁽⁶⁾*

Využij dnešního setkání s Pánem, abys s jeho pomocí našel správný vztah ke svému majetku. Dříve než se zeptáš Ježíše, který ví, co je u lidí nemožné, ale u něho možné: *«O mém dělat?»*, pros jej, aby ti dal *objít k moudrosti srdce⁽⁷⁾,* aby tě pak jeho slova nenaplnila zámutkem, ale aby ses z nich mohl *radovat a jásat po celý život⁽⁸⁾* z toho, že jsi i s *pronásledováním dostal stokrát více.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 90; ⁽²⁾ Mt 6,24;

⁽³⁾ 1 Tim 6, 17; ⁽⁴⁾ srov. 1 Tim 6,18;

⁽⁵⁾ Mt 6, 21; ⁽⁶⁾ Lk 22,35;

⁽⁷⁾ resp. žalm 90; ⁽⁸⁾ tant.

Liturgická čtení

1. čtení – Mtr 7,7-11

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal.

Ji jsem dal přednost před žezly a trůny, a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedlení stříbro.

Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. čtení – Žid 4,12-13

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, kterýby se před ním mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

Evangelium – Mk 10,17-30

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych obstal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: „Nezabiješ, nezcižolozíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“

Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zamoučen, protože měl mnoho majetku.

Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“

Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“

Rokračování na str. 7

Co může dnes dělat Církev pro rodinu

Práteleství mezi kněžími a rodinami znamená vzájemné obohacení

Počátkem srpna se konala ve vatikánském pavilonu na Expo 2000 v Hannoveru pódiová diskuse na téma »Rodina dnes, mezi přijetím a odmítáním«, kterou uspořádala mezinárodní pomocná organizace »Kirche in Not«. Diskuse byla obsazena vynikajícími odborníky, jako je psychoterapeutka Christa Mevesová a dómský kanovník z Churu Christoph Casetti. Své stanovisko poskytl Casetti na závěr časopisu *Fels a my* je přinášíme v českém překladu.

Před dvaceti lety nazval Jan Pavel II. ve svém apoštolském listě *Familiaris consortio* rodinu »ohnišťem«. Tento obraz má dvojí význam:

– Hoří: Rodiny jsou skutečně v nouzi!

– Anebo také: Světlo rozdmýchané v rodinách se může rozvinout v ohřívající deň.

Co může církev udělat, aby pomohla ohroženým rodinám? Když uvážíme skutečnost, že podle církve se orientuje stále méně lidí, může se udělat nejspíš málo. Nedělejme si iluze: Přes všechny dohody mezi církví a státem, anebo právě kvůli nim, nevěnují ani politika, ani společnost, ani média církvi pozornost, pokud jde o rozhodující první otázky. Právě pokud jde o rodinu, se duch času vysmívá církvi přímo do tváře.

»Normální« rodina s otcem, matkou a více dětmi je už i mezi mnoha věřícími spíše odrazující než zářivý příklad. Často slyšíme: »Církev se musí rozloučit s tradičním obrazem rodiny a vyrovnat se s mnohoznačností nových forem rodiny« a tak podobně.

Co může církev za této situace dělat? Musí, vhod i nevhod, stále znovu připomínat řídicí obraz rodiny. Tento obraz má čtyři prvky, jak jsou uvedeny ve »*Familiaris consortio*«:

1. Rodina je společenství osob.
2. Slouží předávání života.

3. Slouží společnosti a zsluhuje a potřebuje její podporu.

4. Je »domácí církví«.

Ad 1: Manželství a rodina je společenství osob. Jako živý organismus je nejmenší buňkou společnosti. Je původem starší než stát a společnost, a proto jim nemůže být dána k dispozici.

Stěžujeme si dnes na rostoucí individualismus jako reakci na totální globalizaci a nedostatek solidarity mezi lidmi. Proti masě stojí jednotlivec, který se chce sám seberealizovat a cítí se být zneužíván. Kde se může lépe naučit solidaritě a uskutečňovat ji než v rodině?

Ad 2: Rodina slouží předávání života. Teprve poznání, že není na důchody, umožnilo přehodnotit ideologie o přelidnění a hodnotit demografický vývoj realisticky. Propadli jsme v Evropě kultuře smrti a tvoříme zde vymírající národy. Je třeba více než dvou dětí u každého manželského páru, aby byl zajištěn rozvoj obyvatelstva. Toho se dnes v Evropě nedosahuje nikde.

Ad 3: Rodina slouží společnosti a ta jí musí podporovat. Jestliže rodina dobře funguje, slouží to blahu všech lidí. Lidé s dobrým rodinným zázemím se lépe uplatňují i v profesionálním životě. Jsou odolnější proti životním krizím a deviacím. Lépe navazují vztahy a jsou schopnější sami založit dobrou a zdravou rodinu.

Ad 4: Rodina je domácí církev. Není prostě pouhým »předmětem« pastorační péče, nýbrž je povolána, aby byla subjektem péče poskytované duším. To znamená: Rodina není k tomu, aby byla pouze vedena klérem, nýbrž sama je místem pastoračního působení, místem hlásání víry, místem modlitby, oběti a bliženské lásky.

Tak vypadá náčrt vzorového obrazu rodiny, jak jej vypracovala církev v minulém století.

Ale tento obraz se ještě zdaleka široce neprosadil v místních církvích. I v diecézích se toho děje ještě málo,

– protože nouze rodin není všude vážně chápána v celém jejím rozsahu,

– protože je mnoho těch, kteří se raději zabývají »horkými« otázkami na téma církve než skutečnými potřebami lidí,

– protože stále ještě trvá trauma z encykliky *Humanae vitae*,

– protože přetrvává často to, co bychom mohli nazvat »protiřímský afekt«.

Co tedy může církev konkrétně dělat?

1. Aby se manželství a rodina staly skutečně společenstvím osob, je třeba podstatně zintenzivnit přípravu na manželství. Krátkodobá víkendová nebo večerní příprava se jeví jako nedostačující. V Kanadě se požaduje roční příprava, která se rovná kursu víry. Biskupové by měli vypracovat potřebné předlohy, aby se snoubenci nemohli omezit na nejlevnější nabídku a nezůstávali více méně bezmocní vůči nárokům dnešní doby.

2. Církev musí podporovat všechno, co slouží kultuře života. K tomu patří možnosti a znalosti přirozeného plánování rodičovství, které respektuje a nikoliv potlačuje přirozenost člověka a její cykličnost. K přípravě na manželství patří zevrubná sexuální výchova, jaká se nyní např. uplatňuje při křesťanské výchově ve Spojených státech. Aby se předešlo demografickému kolapsu, musí církev dodávat rodičům odvalu k přijetí třetího i dalšího dítěte.

3. Právě tento poslední bod však předpokládá, aby církev čelila chudbě rodin. Výchovná práce musí být také finančně honorována. V tom smyslu se vyslovil i papež ve svém listě rodinám. Většina politiků ještě nepochopila, že rodičům je třeba přiznat zvláštní volební právo jménem dětí, které ještě nedosáhly plnoletosti. I zde je možno ve vnitrocírkevní oblasti předcházet příkladem, jak se děje v diecézi Fulda nebo Vídeň.

4. Z hlediska skutečnosti, že rodina je domácí církev, musí mít pastorační rodiny přednost všude, ne pouze v papežových listech. Ještě jednou: Kléru má vůči rodině nikoliv vedoucí, nýbrž doprovodnou roli. Práteleství mezi kněžími a rodinami přináší vzájemné obohacení. Právě v oblasti sexuality, manželství a rodiny jsou věřící rodiny často nejvhodnějšími hlasateli křesťanského příkladného obrazu rodiny. V Rakousku založil biskup pověřený péčí o rodiny hnutí »Domácí církev«, které chce pomáhat rodinám, aby odkrývaly a rozvíjely své nejvládnější poslání.

Podle mých zkušeností existují vhodné impulsy z ordinariátů, ale zdá se, že by mohlo existovat více soukromé iniciativy, která by účinně podpořila příkladný obraz rodiny. Proto chovám naději, že se křesťanské rodiny začnou samy organizovat, aby si navzájem pomáhaly. Aby se církev v rodinách probudila, o to musíme sami usilovat. Vždyť v rodině se odráží a zpřítomňuje láska trojjediného Boha, kterou si v tomto jubilejním roce obzvláště připomínáme, rozjímáme o ní a uctíváme ji.

Der Fels 9/2000,
překlad –lš

Corpus Christi

Nové kněžské hnutí v duchu matky Terezy

Delší dobu toužila matka Tereza poskytnout pomoc kněžím. Z malého bratrstva kněží v New Yorku vzniklo v 80. letech řádové společenství MC-Fathers (Misionáři bliženské lásky). Myšlenka založit hnutí »Corpus Christi« musela na své uskutečnění čekat ještě delší čas.

»Přímo z Božího Srdce!«

Teprve krátce před smrtí se matka Tereza vrátila k myšlence kněžského hnutí. Řekla s velkou radostí: »To přichází přímo z Božího Srdce!« Krátce nato matka Tereza zemřela. Bylo to její poslední velké přání. Tři roky po její smrti nabývá myšlenka tohoto hnutí konkrétní podoby. Na jaře se v New Yorku konaly kněžské exercicie, při kterých bylo toto hnutí oficiálně založeno. Každoročně budou nabízeny exercicie v různých částech světa. První evropské setkání se uskutečnilo ve Švýcarsku. Chtěl bych říci něco bližšího o spiritualitě matky Terezy. Ježíšův výkřik na kří-

ži »žízním!« ji zasáhl do nejhlubšího srdce. Žízeň ukřižovaného Ježíše tvoří jádro spirituality misionářek bliženské lásky.

Ježíš se vydal z lásky k nám!

Pohledně nyní na Ježíše na kříži. Tento pohled nás přivádí k vědmí, jak daleko zašla jeho láska k nám lidem. Ježíš se vydává za nás lidi v úplné chudobě. Nejdříve přišel na svět nahý v jeslích ve stáji a pak zcela nahý a nahý zemřel na kříži. A to nejdražší, tento zcela zchudlý Bůh, se nám stále znovu a znovu daruje v Eucharistii, a to ve zcela skromných a chudých způsobech chleba. Je to pokora a chudoba živého Boha, který nás stále znovu navštěvuje v každé eucharistické slavnosti. Tak daleko zašel náš Bůh. Sv. Augustin říká: »Velkou Boží touhou je člověk.« Bůh se činí tak chudým a tak malým, aby mohl být s člověkem. Touží po lidech a žízni po nás. Žízni

Kněžské hnutí ve Švýcarsku, Bern

NĚKTERÁ ŽIVOTNÍ PRAVIDLA ČLENŮ HNUTÍ CORPUS CHRISTI

Jako členové hnutí Corpus Christi posloucháme svého biskupa, žijeme a pracujeme ve spojení s ním a s jeho požehnáním.

Střed svého života nacházíme v každodenním slavení mše svaté a v abraci, abychom rostli v lásce a živili se Kristovou láskou. Usilujeme o to, abychom tuto lásku rozdávali svěřeným duším.

V důvěře v Ježíše a Boží prozřetelnost budeme horlivě pomáhat bližním jako Maria, která spěchala ke své příbuzné Alžbětě, aby jí stála po boku. Půjdem všude tam, kde panuje »největší nouze« v naší kněžské oblasti.

V rámci našeho úřadu budeme pomáhat všem, kteří budou svěření naší péči, a všem ostatním kněžím hnutí, zvláště však jsme připraveni pomáhat misionářkám bliženské lásky a těm nejchudším z chudých, které opatrují.

co nehlouběji po naší lásce. Má žízeň po spáse každého z nás.

Ježíš: »Mám velkou žízeň!«

Ježíš si zaslouží, abychom jej milovali. Matka Tereza chtěla uhasit Ježíšovu žízeň na kříži svou láskou. To bylo její místo, chtěla být u tohoto chudého Ježíše spolu s Marií, jeho Matkou, kterou nám daroval. S Marií, která nás vede stále blíže k Ježíši. Svátá Markéta Maria Alacoque v Paray-le-Monial slyšela, jak Ježíš k ní říká z kříže: »Velice žízním po tom, aby mě lidé milovali v Nejsvětější svátosti oltářní.« V oběti mše svaté darovala matka Tereza trpícím a žíznicím Ježíši svoji lásku, a tak byla utišena její žízeň

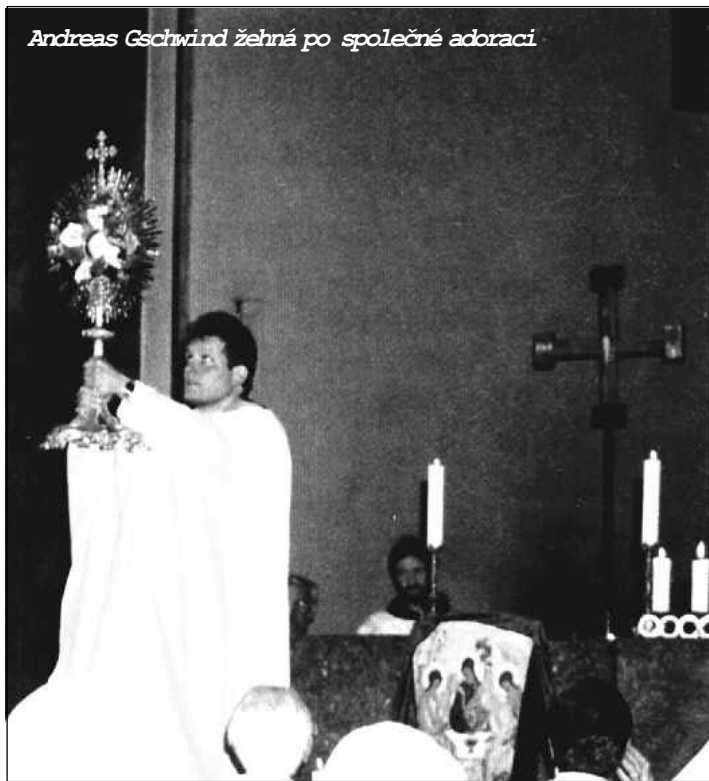
a její touha. Z jeho nitra budu proudit proudy živé vody. V eucharistické abraci proudí ustavičně proud živé vody k nám lidem. Matka Tereza z tohoto pramene den co den čerpala.

Spiritualita matky Terezy - velká pomoc pro kněze

Extrémní chudoba, kterou viděla matka Tereza, ji vedla k tomu, aby uznala svou vlastní chudobu. V chudých viděla matka Tereza trpícího a žíznicího Krista. Ve službě chudým potkávala samotného Krista. Je jen jeden Kristus, proto ten chudý, kterému právě slouží, je ten nejdůležitější člověk na celém světě. V této spiritualitě matky Terezy vidím

Pokračování na str. 6

Andreas Gschwind žehná po společné adoraci

velkou pomoc pro Církev a pro její kněze.

Nebezpečné experimenty s kněžími

Zvláště v německy mluvících oblastech se děje něco nebezpečného: Pro nedostatek kněží se zde odvoláváme na nouzový stav. Nouzovým stavem se ospravedlňuje experimentování, které je velmi neuvážené. Důsledky jsou zřejmé: Eucharistická slavnost je ohrožena ve svém základě. Příčinou nouze není nedostatek kněží, nýbrž to, že neumíme žít tajemství Eucharistie a zacházíme s touto svátostí neodpovědně. Matka Tereza nám dala příklad, jak žít z Eucharistie. Nejtěžší nouzí je krize víry a Eucharistie a pro některé kněze se stala krizí jejich vlastní identity. Nejedni z nás kněží se může ptát, kde toto kněží vlastně stojí a jak mohou odpovídat na své původní povolání.

Kněžské hnutí *Corpus christi* představuje své poslání

Jeho posláním je v životě prožívat evangelium, pomáhat misionářkám bliženské lásky, žít ve skromnosti a přiměřenou část majetku a příjmu předat chudým. Kněží hnutí mají čerpat sílu pro svůj kněžský život z eucharistické občeti a z pravidelných adorací, navzájem se podporovat a pomáhat si. Před každou mší svatou si berou k srdci slova matky Terezy: »Boží kněží, oslavujte mši svatou tak, jako by to byla vaše první, jediná a poslední.«

P. Andreas Gschwind, vikář u Nejsvětější Trojice v Bernu

Jak vyplývá z dopisu arcibiskupa G. B. Re, Svátý otec zahrnuje toto hnutí do svých modliteb, aby přispělo k bohatým plodům kněžských povolání a k duchovní obnově Církve.

Role -sk-, přeložil -lš-

Lidé nehledají vaše nadání, nýbrž Boha ve vás. Vedte je k Bohu, nikdy k sobě. Nevedete-li lidi k Bohu, hledáte sami sebe, a lidé vás budou mít rádi kvůli vám samotným, ne proto, že jim připomínáte Ježíše.

Matka Tereza ke kněžím
Boží kněží, oslavujte mši svatou svatou tak, jako by to byla vaše první, jediná nebo poslední.

Matka Tereza ke kněžím

Maria a Nejsvětější Trojice

Homilie Jana Pavla II. 24. 9. 2000

Vzal dítě a postavil je dpro- střed (Mt 9,36). Toto jedinečné Ježíšovo gesto, které nám připomíná právě vyhlášené čtení evangelia, přichází bezprostředně po napomenutí, v němž Ježíš vyzval apoštoly, aby netoužili po prvenství moci, ale po prvenství služby. Je to poučení, které u Dvanácti mířilo do živého, protože právě hovořili mezi sebou o tom, kdo je z nich větší (Mk 9,34). Mohli bychom říci, že Mistr cítil potřebu objasnit jim tuto tak náročnou nauku výmluvností gesta bohatého na něžnost. Dítěti, které podle názoru té doby neznamenalo nic, věnoval své objetí, a tak jako by se s ním ztotožnil: »Kdo přijme jedno z těchto dětí v mém jménu, mne přijímá.« (Mk 9,37)

V této Eucharistii, která uzavírá XX. mezinárodní mariologický kongres a Světové jubileum mariánských svatyní, chtěl bych převzít jako osnovu zamyšlení právě tento jedinečný obraz z evangelia. V něm se spíše než morální naučení objevuje kristologické znamení a nepřímo také mariánské znamení.

Objetím dítěte Kristus zjevuje především něžnost svého srdce, schopného všech záchvěvů citlivosti a citu. Je to především něžnost Otce, který jej od věčnosti v Duchu svatém miluje a v jeho lidské tváři vidí *milovaného Syna, ve kterém má zalíbení* (srov. Mk 1,11; 9,7). Je zde také ženská mateřská něžnost, jakou ho zahrnovala Maria po dlouhá léta, která strávila v nazaretském domku. Křesťanská tradice, především ve středověku, se často zastavuje v rozjímání u Panny, která objímá Ježíška. Například Aelred z Rievaulu se s vroucností obrací k Marii a vyzývá ji, aby objala svého Syna, když jej po třech letech našla v chrámě (srov. Lk 2,40-50): »Stiskni jej, sladká Paní, stiskni toho, kterého miluješ,

vrhni se mu kolem krku, objímej ho a líbej a vynahrad si tři dny jeho nepřítomnosti znásobeným potěšením.« (De Iesu puero duodenni 8: Sch 60, p. 64)

Kdo chce být první, ať je poslední ze všech a služebníkem všech (Mk 9, 35). V obrazu objetí dítěte se projevuje v plnosti platnost této zásady, která nalezla v osobě Ježíšově a pak také Mariině své příkladné uskutečnění.

Nikdo nemůže říct tak jako Ježíš, že je »první«. On je skutečně první a poslední, alfa a omega (srov. Zj 22,13), odlesk Otcovy slávy (srov. Žid 1,3). Jemu bylo ve zmrtvýchvstání dáno *jméno nade všechna jména* (Fil 2,9). Ale on se také projevil v utrpení jako »poslední ze všech« a jako »služebník všech« neváhal umývat nohy svým učedníkům (srov. Jan 13,14).

Z jaké blízkosti jej v tomto ponížení následuje Maria! Ona, která měla poslání božského mateřství a výjimečná privilegia, která ji staví nade všechny ostatní tvory, cítí se především služebnicí Páně (Lk 1,38.48) a zasvěcuje se zcela službě Božímu Synu. A činí se také s naprostou ochotou »služebnicí« bratří, jak nám dávají nahlédnout některé epizody evangelia od navštívení až po svatbu v Káně.

Takto ta zásada, kterou Ježíš pronesl v evangeliu, osvětluje také Mariinu velikost. Její »prvenství« je založeno na »pokore«. Právě v této pokore ji zastihne Bůh, který ji zahrnul svou přízní a učinil ji »kcharitornou« - milostiplnou (Lk 1,28). Ona sama vyznává v Magnificat: »*Shlédl na ponížení své služebnice... Velké věci mi učinil ten, který je mocný.*« (Lk 1,48-49)

V mariologickém kongresu, který se právě uzavírá, jste upřeli pohled na velké věci, učiněné Marií, a uvažovali jste o niter-

nější a hlubší dimenzi jejího zvláštního vztahu k Trojici. Je-li Maria Theotokos, Matkou jednorozeného Boha, jak bychom se mohli divit jejímu zoe-la jedinečnému vztahu také k Otci a Duchu svatému?

Tento vztah ji jistě v jejím pozemském životě nezprostil obtíží lidského postavení: Maria naplno prožívala každodenní skutečnost tolika pokorných rodin své doby, zažila chudobu, bolest, útek, exil, nepochopení. Její duchovní velikost ji tedy neúčinnila od toho všeho »vzdálenou«: ona prošla naší cestou a stala se s námi solidární na naší »pouti víry« (IG 58). Ale na této vnitřní cestě Maria kultivovala absolutní věnost Božímu plánu. Právě v hloubce této věnosti spočívá také hloubka velikosti, která ji činí »nejpokornější a nejvznešenější z tvorů« (Dante, Ráj XXXIII, 2).

Maria se představuje našemu pohledu především jako »milovaná dcera« (IG 53) Otce. Jestliže jsme všichni povoláni, abychom *byli jeho adoptivními syny skrze Ježíše Krista* (srov. Ef 1,5), »syny Syna«, pak o ní to platí jedinečným způsobem, protože se jí dostalo privilegia, že může opakovat v plnosti lidské pravdy slovo pronesené k Ježíši Bohem Otcem: »Ty jsi můj Syn.« (srov. Lk 3,22; 2,48) Pro tento mateřský úkol byla obdařena výjimečnou svatostí, na níž spočívá Otcův pohled.

S druhou osobou Trojice, vtěleným Slovem, má Maria jedinečný vztah, neboť je přímo zapojena do tajemství vtělení. Ona je Matkou a Kristus ji jako takovou ctí a miluje. Současně ona jej poznává jako svého Boha a Pána a stává se učednicí s pozorným a věrným srdcem (srov. Lk 2,19.51) a jeho velkou společnicí (IG 61) v díle vykopení. Ve vtěleném Slově a v Marii se nekonečná vzdálenost mezi Stvořitelem a tvorem stala nejtěsnějším sousedstvím; oni jsou svatým pro-

storem tajemného sňatku božské a lidské přirozenosti, místem, kde se poprvé zjevuje Trojice a kde Maria představuje nové lidstvo, připravené znovu začít v poslušné lásce dialog smlouvy.

Co pak říci o jejím vztahu k Duchu svatému? Maria je nejčistším »svatostánkem«, ve kterém ON přebývá. Křesťanská tradice poznává v Marii prototyp učenlivé odpovědi na vnitřní vnuknutí Ducha, model plného přijímání jeho darů. Duch podporuje její vínu, vlévá jí naději, oživuje plamen lásky. Duch činí plodným její pannenství a inspiruje její divozpěv radosti. Duch osvětluje její rozjímání o Slově, otevírá postupně její inteligenci k pochopení Synova poslání. A je to také Duch, který pozvedá jejího ducha zdrceného na Kalvárii a připravuje ji v prosebném očekávání ve večeřadle na přijetí plného vylití darů o Ietnicích.

Drazí bratři a sestry! Před tváří tohoto tajemství milosti vidíme, jak bylo dobře, že byly vloženy do jubilejního roku dvě události, které tato eucharistická slavnost uzavírá: Mezinárodní mariologický kongres a celosvětové Jubileum mariánských svatyní. Neslavíme snad dvoutisící výročí Kristova narození? Je tedy přirozené, že Jubileum Syna je také Jubileum Matky!

Je si tedy třeba přát, aby mezi ovocem tohoto roku milosti, vedle oné silnější lásky ke Kristu, byla také obnovena mariánská zbožnost. Ano, Maria musí být milována a ctěna, ale úctou, která, aby byla autentická:

- musí být založena na Písmu a tradici, obchacovat především liturgii a z ní získávat bezpečnou orientaci pro projevy ještě spontánnější lidové zbožnosti;

- musí se vyznačovat úsilím napodobovat nejsvětější Pannu na její cestě osdní dokonalosti;

- musí být vzdálena každé formy pověry a prázdné lehkovněnosti tím, že přijímá v správném smyslu v souladu s církevním rozlišováním mimořádné projevy, jimiž se blahoslavená Panna nezřídka tak ráda zasazuje o dobro Božího lidu;

- musí být schopna jít k až pramenům Mariiny velikosti, která se stala neustávajícím Magnificat chvály Otci, Synu i Duchu svatému.

Drazí bratři a sestry! *Kob přijme jednoho z těchto maličkých v mém jménu, mne přijímá*, řekl nám Ježíš v evangeliu. S ještě větší pravdivostí by bylo třeba

říct: »Kdo přijímá mou Matku, mne přijímá.« A Maria ze své strany, přijatá se synovskou láskou, nám ještě jednou ukazuje na Syna, jak to udělala o svatbě v Káně: »Cokoliv vám řekne, učíte.« (Jan 2,5)

To necht' je odkaz dnešní jubilejní slavnosti, která spojuje v jedné chvíli Krista a jeho nejsvětější Matku. Přeji každému z vás, aby z ní přijal bohaté duchovní plody a byl povzbuzen k autentické obnově života. K Ježíši skrze Marii! Amen.

Bolletino Vaticano
24. září 2000

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Ježíš na ně pohlédl a řekl: „U lidí je to nerozumné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“

Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“

Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mne a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný.“

I dnes se platí krví – XV.

A pak, Madonna mia! Tam to řevčátko v řněhobílých řatech, snad dokonce hedváb- ných, a ten třpytivý krajkový závoj na vlnitých vlasech! A jak vzneřeně nese posvěce- nou svící! A nezdá se vám, ře její tvář září nejvíč?

Hospodská od Svatého An- tonína nebyla sama, co měla oči plné slz. Ta nevinnořt klepala na všechna srdce. Skoro všichni klopi- li oči k zemi, řak řim to doporuřoval pater Girolamo, aby všechna ta pozemřká ná- dhera nenanuřovala jejich sou- řtředěnořt. Ale tamhle jde řev- řčátko, které hledí řvým rozzá- řeným očima na věř mariánské svatyně, řam průvod směřuje. Touha a radost se zrcadí na její tváři, aniž by co slyřela z dořivu a nadření, které plnilo ulice. Vřeřno v ní bylo pozotvíráno pro Spasitele, který už na ni řekal.

Jako vzdálený řumot moře k ní dolěhaly výkřiky chvály a úřivu, když mújela skupiny řen.

„Ta je ale nejhezčí ze všech,“ pořeptala důvěrně hospodřká jedné neznámé paní, kterou ná- val dořtlačil až těsně vedle ní.

„Řípak je to dítě?“

„To je doerka jednoho chu- děho pachťýře z Le Ferriere. Jmenuje se Maria Goretti. Víte, já jsem ji sama připravovala, řak ři znám.“

„Chudák řevčátko,“ řivila se hospodřká, „ale odkud řak má ten drahocenný závoj?“

„To dořtala od mé paní, hra- běňky Mazzoleni z Concy,“ vy- řvětlovala paní Elvíra, „ale pro- mūrte, musím už řít, řchi se do- řtat do řkostela.“ Zařadila se do zástupu, který se tlačil hned za kněřími, kteří uzavírali slavnostní průvod.

Dům Boží byl naplněn do posledního mířtečka. Milostný obraz na hlavním oltáři zářil ve světle stovek svic. Pak se smyř- ce a řestě orchestru rozeřněly

v předeřře k mariánskému hymnu a tisícø hlasů se řásavě rozeřpívalo. Starří ministranti řak zapálili prvokomunika- tům svíce, a řak řesbyřtář, kde byli všichni řhrnádženi, byl plný plamenů a plamínků. řak zazněl zvonek u řakristie, zti- chl řum v řesbyřtáři i v řhoubi řkostela. Za dlouhou řadou mi- nistrantů a asistujících kněří kráčel k oltáři stařický řarář don Signori. Obrátil se od oltá- ře k dětem a vykonal s nimi slavnostní obnovu křestního slibu. řako svatá přísaha se neslo prostorami řchrámu několi- krát opakované „SLIBUJEME“ a řak velkoduřně „ODŘÍKÁ- ME“. řTyto děti řestě mnoho nevěděly o bouřích a zkou- řškách, které stály daleko na do- řsud řasném obzoru jejich mlá- řdi: Nadření a ochota zachovat věřmořt Spasiteli v nich plály řestě řasně a měly řtuhující sílu. Se řepjatým rukama stála paní Assunta u řkostelní lavice a ná- řpínala své uři, řda nezaslechne v tom řboru řlibujících hlasy řvých dětí. řKaždé slovo říkala s nimi. řOna sama už leccos za- řkusila, prošla mnohým utrpe- řním a řná řtině řtránky řivota ve svěřtē; v této řhodině řlibova- řla Bohu, ře bude řdít nad řchlapcem i nad řdevčetem celou řsilou své řlásky, aby ře uchráni- řla před řzlými řvlivy.

Vřadu v řkostele stál řaké Alessandro Serenelli se zalo- řeným rukama. řMěl oči řen pro řMariettu. – řJe tomu už řsedn řlet, co stál řaké tam vřpředu u oltáře s řhořící řsvící a řliboval a řodří- řkal se. řTo bylo v řtorreťském řko- řstela u Ancony. řNemusel ani za- řvřrat oči a řviděl před řsebou řta- řřho řaráře z řTorreťty, řcítill, řako by na něm řspočival řsvým řohle- řdem a řtázal se řo: „Alessandro, co řzbylo z řtvé řkřestní řpřísahy?“ řStišně řsklopil řhřavu. řAch řo, vřřdyř ani na řden řvého řprvního řsvatého řpřijímání řnená řkrásné řvzpomínky. řMatka už řtenkrát

nebyla řaživu a otec...? řToho řpřinesli večer řdom řzpitého do nřřoty. řA to byl večer řjeho řprvního řsvatého řpřijímání! řVelmi řychle řpohasl řjas řtohoto řdne. řOtec řo řvodil všude, řkam řcho- řdil řsám, a řtak co řviděl, řděl řaké. řZapadal řtále řhřouběji a řteř už řneněl řsilu ani řchut ře řtomu řbránit.

To už začala řmře řsvatá. řPo řevangeliu řvystoupil řdon řSigno- řri na řkazatelnu. řS řpřivřeným očima řmluvil o nezměřném řřtěstí řtchoto řdne, řako by ře řvi- řděl řpřed řsebou, a řotcovřká řlá- řska a řpěče řpastýře řej řnutila k řtomu, aby ře řzapřísahal, aby řsi řzachovali řvá řrdce řčistá, aby řo nich řPán řmohl vřřdycky řvstupo- řvat.

„řJste řak úřhvatně řkrásní, řmoři řmalí, řjež řsám řBřh řpozval řke řvé řhostině,“ řpokračoval řkněz ve řvé řhamilii, „řkrásní ve řsvých řsváteřních řřatech, řkrásní v řzáři řvých řsvic, řkrásní v řotví- řrajícím se řjaru řvého řivota. řKdo by řvřak řmohl řvidět řná- řdheru řvaři řčistoty a řnevinnosti řak, řjak ři řvidí řvaři řaněle řstrážní ve řvařích řduřích, řten by řspatřil řta- řkovou řkrásu, řže řvětří na řzemi řneexistuje. řKdo řvystoupí ve řve- řlehorách na řněřaký řřtít a řspatří řpak v řzáři řvycházejícího řslunce řbíle řvrcholky v řjejich řná- řdherě, řkterou řestě řlidská řnoha řnezne- řsvětíla, řten ře řak uřhřáoc ře- řjich řneponřenou řčistotou, řže řo řto řnutí řpokleknout a řvelebit řTvůrce, řkterý řstvořil řtakové řdivy. řA řpřece řto řvřeřno ře řjen řslabý řobraz, řjen řtín řproti řnevý- řslovně řná- řdherě řpanensky řčisté a řBohem řnaplněné řduře. řStřez- řte řsi, řmoje řmilé řdětí, řstřezte řsi řtuto řnejvětří řozdobu, řkterou řvám řdalo řnebe a řzem!“

Pak se řkazatel dořrátill k do- řspělým. řSe řvři náleřhavostí ře řprosil, aby řbděli nad řposvátým řjarem řvých řdětí, aby řjinovatka řhřřichu řnеспálila řto, co v řnich řprávě řak řněřně řrozkvětá.

„Běda ale řtomu, řkdo by řpo- řhorřil řjednoho z řtěchto řmalí- řkých,“ řzaburácel řmocně do řztichlého řzástupu. „Běda řtomu, řkdo ře řstane řsvůdcem, a řkřkoliv řbyl řpovolán, aby řbyl řochrán- řcem a řvůdcem. řO něm řplatí řslova řnařeho řPána: řTakovému řby řbylo řlépe, řkdyby řmu řbyl řuvázán na řkrk řmlýnský řkámen a řhøzen do řmoře. řNepohřrdejte řžádým z řtěchto řmalíčkých, řkteři ve řme věři, řneboť řjejich řaněle řpatři řneustále na řtvář řmého řOce, řjenž ře řv řnebesích.“

Pak se řkněz dořrátill k řmilost- řnému řobrazu a řkončil řvroucí řmodlitbou:

„řSvatá řMatko, řPanno řMaria, řjako řjejich řpastýř řsvěřuji řti řtyto řdětí do řmateřské řpěče. řOchraň řjejich řrdce, aby řnemyslely, řne- řmluvily řnebo řneřčinily řněco, řco řby řohrořovalo řjejich řnevinnost. řChraň ře, řsvatá řPanno, řjako řjsi řochraňovala a řpěčovala o řtoho, řjehož řtvá řnauč řchovala. řAť řpři- řcházejí k řtobě v řkaždém řpoku- řření a v řkaždém řnebezpečí, a řbudu- řli k řtobě řvolat v řřivo- řtních řbouřích, řpak ře řvyslyř a řbuř s řnimi a řpanářej řjim řsvou řlá- řskou. řAmen!“

Nebylo v řNettunu řpanětníka, řkterý by řzařil řak náleřhavě a řsvědomím ořřásající řkázání z řúst řjejich řstarěho řaráře. řMlu- řvil řjako řprorok, řkterý řvidí řblížící se řnebezpečí a řmusí řburcovat. řNikoho ve řsvatyni řneneřchala řjeho řslova řchladným a řpohnutí se řzvedalo řjako řvody řpřilivu.

Nejsvětější řdět se řblížila řke řsvěnu řvrcholu. řPán řseřtoupil na řoltář, řjeho řTělo řspočivalo v řru- řkou řkněze. řStříbrný řhlas řzvon- řků u řoltáře řbyl řjediným řjeho řdoprovødem v řnastalém řtichu. řTo řbyla řchvíle řmilosti řpro řvřeř- řna řrdce, řkterá řslyřela řjeho řkle- řpání.

I na řtvé řrdce řklepal, řAles- řsandro řSerenelli. řPán ře řtu řzno-

Rodina je základ – základ je rodina!

vu obětuje jako na Kalvárii. Jeho krev má moc smýt z tvé duše všechny hříchy světa. I tobě dává sílu obrátit se, vytrhnout se ze začarovaného kruhu slabosti, pokušení a hříchu.

„Odpust nám naše viny,“ modlí se u oltáře kněz. Říkej s ním ta slova, vždyť je sám Pán vložil do našich úst. Pros: Libera nos a malo – zbav nás od zlého!

Avšak pořád se ve tvé duši něco vzpírá volání milosti. Je to temná malomyslnost, nebo bláznivá pýcha, která se staví na odpor Božímu volání: „Nemožu! Je už pozdě! Pro toho, kdo je na tom jako já, už neexistují zázraky. To všechno zní jak pohádka, jak sen.“

Tajemný hlas v hloubi nitra neustává naléhat: Alessandro, neslyšíš od oltáře ta slova o Božím beránkovi, který snímá všechny hříchy světa? Světa, Alessandro. Jak velké jsou tvé hříchy ve srovnání s vinami celého světa, a přece je Beránek vzal na sebe a smyl je proudem své krve.

Hleď, právě teď se obrací kněz k věřícím, má v rukou kalich s chlebem života. Slyšíš stříbrné zvonky? Opět zaznívá Boží slovo, příslib, napomenutí a vybízí všechny lidi k návratu domů: „Hle, Beránek Boží, hle, ten, který snímá hříchy světa.“ Řekni přece, Alessandro Serebelli: „Pane, nejsem hoděn, abys vešel pod mou střechu, ale řekni jen slovo, a má duše bude uzdravena!“ – I tvá duše, i tvé ubohé srdce, Alessandro Serebelli! Jen jedině slovo. Jen jedině slovo tvého Spasitele!

Mezitím přiklekají děti k mřížce, přes kterou je dnes přehozen bělostný přehoz. Jsou sice ještě malé, aby pochopily hloubku a výšku i šířku toho tajemství, ale přece i ta vzdálená předtucha jim rozechvívá duši. Tajemství víry, tajemství lásky, nevyčerpatelný pramen na celou věčnost.

Rokračování příště

Je tomu už mezi námi tak, že v lidských hlavách krouží nejrůznější utopie. Jednou z nich je KOUZLO NOVOSTI. Vše se reformuje, modernizuje, modifikuje, jako by nové muselo být vždy nutně lepší než staré. Jistě že tomu tak může být v technice, ale pokud jde o lidské záležitosti, je třeba přistupovat k novotám s velkou obezřetností. Zvláště tehdy, když se snaží o uvedení novodobosti evidentně horší než dosavadní, a to platí především o výchově a rodinném životě. Reformátoři a modernizátoři se řídí pověrou, že stačí něco změnit, a už je to lepší... Jestliže se změní styl rodinného života podle zahraničních (i domácích) seriálů, vznikne tak rodina našich snů, nebo spíše nejhorších předtuch?

Zneužívají se různá slova: demokracie, dobro státu, novodobá výchova atd., ale ještě jsem neslyšel, že by někdo tyto pojmy skutečně definoval tak, aby je všichni přijali. Často je tomu tak, že používáme některá slova a ve skutečnosti máme na mysli něco zcela jiného, než co znamenají... V poslední době se hovoří o rodině patologické, ale chybí přesvědčující vzor rodiny zdravé, normální, která dobře vychovává nastupující generaci. Výsledek je ten, že i ty lepší rodiny začínají následovat tragikomické vzory z USA, nebo popřávají sluchu ideologům, kteří rodinu odmítají nebo ji nemají rádi, protože budí sami špatné vzpomínky na svou rodinu, nebo si pohrávají s novým vzorcem, podle kterého má žít v bytě bezkonfliktně pár egoistů spolu s milovanými zvířaty.

Pokusme se popsat to, co je rodina, bez všech přívlastků, jako jsou: tradiční, liberální, partnerská, matriarchální apod.

Rodina je přirozené prostředí, ve kterém se biologicky rodí člověk; rodí se v něm lidství,

aby se mohlo narodit pro věčný život.

Rodí se tu člověk proto, aby existoval a dále se rozvíjel; aby se učil žít ve společnosti s druhými a pro druhé; aby uměl žít ve shodě se svědomím i s Bohem. Tento dlouhý proces rození se začíná již samým počtím. V tomto procesu dojde k přerušení pupeční šňůry nejprve v biologickém smyslu a později ve smyslu získání nezávislosti na rodičích a v samostatném životě pro druhé, aby se nakonec v přerušení »niti života« narodil člověk znovu do své plnosti ve věčnosti. Tento proces by měly provázet tři nezbytné vlastnosti prostředí života: VĚRNOST, VZÁJEMNOST A ODPOVĚDNOST.

Všimněme si však, že tyto zásadní kroky lidského života se stále více odehrávají **mimo rodinné prostředí**. Porody se uskutečňují v nemocnicích. První zkušenosti kontaktu s lidmi se vytvářejí v jeslích školkách. Zrod porozumění sobě, světu a Bohu probíhá ve školách a prostřednictvím médií. Zrození citů, vztahů a lásky ve skupinách souvěkoviců nebo skupinových ghettech. Dozrávání k rodičovství čili k mateřství a otcovství už mimo dosavadní rodinný dům. Zrození tvořivosti, invence a iniciativy především na pracovištích. Nakonec umírání čili narození do plnosti života se uskutečňuje v domovech důchodců, nemocnicích a hospicích. Svět se stává velkým siročincem a my ani nevíme, jak velice tpieme touto faktickou bezrodinnou bezdomovostí.

Tak tedy to, co ještě nazýváme rodinou, je jakýsi smutný pozůstatek toho, co bylo kdysi. Co bylo dědictvím pokolení, svazkem různých vztahů a závislostí, společenstvím biologickým, ekonomickým, kulturním, morálním, náboženským a dokonce i politickým. Nechci zde

idealizovat dřívější rodinu, ale bez ní by přece nepřetržit národ, kultura a víra. To, co dnes nazýváme státem, mělo kdysi své sídlo a útočiště především v rodinách. Je divné, že dnešní stát nemá rodinu v dolbě, podceňuje její hodnotu, podráždí jí nohy novými zákony v její nejpodstatnější strážce, v životě a výchově dětí, v její trvalosti a v jejích morálních právech, v její autonomii a rodičovských právech.

Rodina stála vždy v opozici k takovému státu, který chtěl mít kontrolu nad obyvatelstvem. Takovému státu, který chtěl mít masu vykořebenou z dějin, tradice, mezilidských vztahů i náboženství, masu nevolníků a nájemníků. Takový stát se obává lidí svědomitých, samostatných, vyzrálých, moudrých, silně spjatých navzájem, takových, kteří vzešli z této země a jsou v této zemi, kteří chtějí nést spoluodpovědnost za osudy lidí i národa, kteří jsou věrní lidem i Bohu. Těžko říci,

že by reformátorům rodinného života, kteří pociťují společenost ke změnám, záleželo právě na takové rodině, když se ženou za utopii bezrodinných zástupců, které jsou zcela v područí reklam, propagandy a prázdnoty člověka bez vyznání.

Rodina Radia Maria
1/1999

Význam víry v Nejsvětější Trojici pro budoucnost lidstva (3)

TRINITÁRNÍ BŮH JE UNIVERZÁLNÍ

Než budu pokračovat, chtěl bych krátce vyložit, co vlastně říká dogmatická nauka o Boží Trojici. V jádru totiž říká, že Bůh je univerzální, v pravém slova smyslu »všeobsahující«, on sám v sobě je »celá skutečnost«. Musíme se pevně držet toho, že jsme monoteisté. Věříme jen v jednoho jediného Boha, a to nikoliv pouze proto, že je to filozoficky logické, ale také proto, že je to jádro Zjevení a víry. I pro nás platí věta »izraelského schématu«: *Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh. Hospodin je jediný.* (Dt 6,4)

Ovšem tato jedinečnost a jedinnost Boha se zjevuje skrze vtělení Slova jako v sobě diferencovaná a strukturovaná: My věříme, že tento jeden Bůh je od věčnosti v trojím způsobu lásky: danující v tom, co nazýváme Otec; přijímající a děkující v tom, co nazýváme Logos nebo Syn; sjednocující v tom, co nazýváme Duch: jeden Bůh v trojím způsobu lásky. (Pojem »tři osoby« je dnes, v tom má Rahner pravdu, špatně chápán, protože dává představu »tří individuí«, tří center činnosti. Je však jen jeden Bůh, jedna Láska, i když v trojí podobě. Bůh je od věčnosti diference i identita, rozličnost i totožnost.)

To, že Bůh se od věčnosti naplňuje v trojí lásce, nazýváme »imanentní Trojice«; tam kde jedná ve světě, mluvíme o »ekonomické Trojici« nebo o »spásné Trojici«. Protože každá z božských »osob« je Bůh, můžeme mluvit o tom, že Bůh se stal člověkem. Myslíme tím však přesně vzato pouze druhou božskou osobu, neboť Otec setrvává ve své věčnosti a Ducha všechny Zmrtvýchvstalý do dějin, aby vnášel Krista do lidských srdcí.

Na této ekonomické Trojici je fascinující, že zahrnuje a pokrývá všechny oblasti skutečnosti »najednou«. Bůh je od věčnosti **nepochopitelný** (v Otci), **uchopitelný** (v Synu) a opět současně vírou vždy **pochopitelný** (v Duchu svatém). Trojice je vnitřní pojem Boží »maximality«, Trojice je synonymem absolutní plnosti: Bůh obsahuje všechno, aniž by byl se světem identický.

Uvedme příklad: Bůh New Age je neosobní a abstraktní. Tento Bůh je neutrální něco, mimo zde a tady, vně i uvnitř. Tato představa se jeví jako fascinující, protože se tak vnuká myšlenka, že zde jde o pojem Boha, který je »větší« a univerzálnější než v křesťanství, které se zaměřilo na osobního Boha. Ale opak je pravdou: Ve skutečnosti se zde jedná o »falešnou univerzalitu«, o »špatnou nekonečnost«, abychom mluvili spolu s Hegelem. Abstraktní bůh New Age má své omezení a svou fixaci, a to právě v tom, že tento bůh nemůže být na jednom místě: v partikulárnosti, v konečnosti, v polaritě, v diferenci. Všechno konkrétní je tímto bohu cizí. (A také jeho učedníkům! Protože kdo se zaměří na boha jin-jang jednoty, musí nahlížet na konečnost a konkrétnost skrze meditaci jako na zdání.) Kardinál Ratzinger nedávno poukázal na to, že takový bůh je vlastně malý, protože není vůbec schop, aby se konkrétně zjevil v tomto světě.

Křesťanství zde vidí mnohem hlouběji, protože náš Bůh dosahuje »všechno«: věčnost i časnost, nekonečnost i konečnost: I náš Bůh je v Otci trvajícím a skrytým prazákladem, vždy nepředstavitelným, všepřonikajícím prazákladem, který je vně jsoucna. Ale nadto vyznává křesťanství přítomnost právě téhož Boha také v konečném, a to skrze vtě-

lení druhé božské osoby. Zde potkává Boha ve formě konečnosti, univerzálnost v podobě konkrétního. Ježíš je Bůh v podobě viditelného, uchopitelného, slyšitelného. Bůh v podobě bratra a bližního. A ještě více: Ve vtělení sestoupil Bůh na ten nejhlubší možný bod, na který gnostická idea Boha nemůže ani pomyslet: totiž do smrti. Umírá naší smrtí, aniž by tím zemřel Bůh, naopak, jeho smrt prokazuje jeho životnost a danuje život. Skrze nejkonečnější formu konečnosti prokazuje svou absolutní nekonečnost.

Chtěl bych to výrazně podtrhnout: Náš Bůh je mnohem univerzálnější, protože mu nic není cizí. On není plochá abstraktnost jin-jang mlhoviny, není špatnou nekonečností, nýbrž pravou plností, kterou osvědčil ve svém Zjevení. Chtěl bych nyní uvést jednotlivé důvody, proč víra v Trojici je vůbec nejlepším pojmem Boha.

TRINITARITA ZARUČUJE BOŽÍ SCHOPNOST KONEČNOSTI

Podstatou trojjediného Boha je univerzalita, plnost, totalita: Bůh je jedno, to druhé a to sjednocující. Bůh není jen prostě venku a mimo, on je také schop být přítomen v tomto světě: v plnosti času v Ježíši Kristu, ve vši věčnosti skrze Ducha svatého.

Světová náboženství vykreslují obraz nadzemského Allaha nebo přímo bezprotikladné jin-jang jednoty, ve které se všechny konečné protiklady rozpouštějí. V ideji nepřístupné vznešenosti a neuchopitelné absolutnosti Boha se shodují všechny náboženské představy.

Křesťanství proti tomu staví jako »paradox« to, že hlásá vtěleného Boha. Bůh se »může« stát člověkem, aniž by přestával být Bohem, protože je trojjedi-

ný. »Unus in Trinitate« – Jeden v Trojici. Tento základní princip trinitární plnosti je pro nás dokonce zaručen v jedné svátosti, v nejsvětější Eucharistii. Eucharistie nám trvale připomíná prátajenství naší víry, vtělení Otce Syna v Duchu svatém; Eucharistie je trinitární svátost, protože vyjadřuje toto tajemství. Svätý František toto spojení mezi vtělením a Eucharistií hluboce poznával, když o Vánocích v roce 1223 v lese u Greccia postavil vedle oltáře jesličky.

Vnitřní Trojice nám umožňuje poznat »do Eucharistie vtěleného« Boha. Jinak řečeno: s hmotou spřízněného, s konečností sblíženého, přijetí a sdělení schopného Boha. Pro pouhou religiozitu, která si Boha představuje jako »špatnou nekonečnost« (Hegel), je to pohoršení. Janovo evangelium nám ukazuje šok, jaký způsobila eucharistická řeč v Kafarnaum (Jan 6,22-71): V ní se Ježíš nazývá chlebem, který sestoupil z nebe, mluví o požívání těla, krve, o životě, který z tohoto pokrmu vzejde. Reakce posluchačů je odpovídající: »Tu řekl mnoho učedníků: Tvrdá je ta řeč, kab to má poslouchat.«

Paradoxní podstata Eucharistie představuje trvalou provokaci pro náboženské myšlení: Boží plnost v částečné hmoty! Víra o reálné přítomnosti neříká nic menšího, než že Hostii prohlašuje za samotného Pána. Proto Eucharistii náleží »cultus latría« – bohopocta, tedy postoj a klanění, jaké náleží Bohu.

Tento paradox není totiž dán, aby provokoval a křížoval svévolnost našeho náboženského myšlení, on má mnohem hlubší smysl: Věříme, že proměněním se hmota chleba a vína stane výrazovou formou božského, protože v ní a skrze ni svátostně existuje a trvá oslavený Pán.

Konečné je nositelem a představující formou božského. A právě to je pro naši víru rozhodující, neboť tím nás paradox Eucharistie učí pravému opaku toho, co dnes mnohé formy religiozity propagují. Mimoněkřesťanská zbožnost se musí vždy z tohoto světa vyabstrahovat a vymeditovat, protože nezná toho Boha, který je v tomto světě přítomen! Právě New Age se představuje jako odtělesněný a smyslů zbavený spiritualismus.

Proti všem spiritualizujícím pokusům o útek učí nás pohled na Eucharistii, že božská vznesenost se může v našem konkrétním světě zpřítomnit. Pohled na Hostii, která zůstává tím, čím je, totiž hmotou, říká, že nemusíme hledat Boha »ven-

ku«, nýbrž že jej můžeme potkávat v nitru našeho životního světa, protože v ní se prokazuje pravdivost věty »*finitum capax infiniti*« (konečnost schopná nekonečnosti). Svátost Boha, který k nám přichází, nás učí formě spirituality, která svět nepřehlídí, ale právě v příklonu ke světu se klaní Bohu. Eucharistie nás učí, že to nejneviditelnější je to nejdrahocennější, jak píše Hans Urs von Balthasar, a zavazuje nás, abychom v této perspektivě pokračovali dále i v každodenním životě. Právě zde je křesťan povolán, aby odhaloval Kristovu přítomnost: ve svátosti chudých, hladových, zamoučených, ve svátosti bližních. Zde si můžeme připomenout formulaci matky Terezy: »Ráno se klaním Kristu v Hos-

tii, ve dne v těch nejchudších z chudých.«

Paradox pak dosahuje své největší propastnosti, když by chtělo být božství přítomno tam, kde se zdá, že má nejméně místa: v těsnosti mého vlastního já, ve mně. To se děje při svatém přijímání. Zbývá ještě říci, že toto *Communio* není nic abstraktního, žádný stav nirvány, žádné psychologické prokletí našeho pocitu konečnosti. Eucharisticky udělovaný Kristus je osoba, je to také společenství, které chce s námi v přijímání uzavřít, a to zcela osobně. Je to vztah božské osoby k lidské osobě, který se právě zde zakládá.

Budete souhlasit, že tato víra v Boha, připraveného na konečnost, který chce se mnou tvořit

to nejnitemější společenství již nyní a jednou pak na věčnosti, má velký význam pro budoucnost lidstva.

Tím se dostávám k poslednímu bodu svého výkladu, který bude možná pro vás znamenat překvapení. Představuji v něm tvrzení, že se musíme znovu učit, co to znamená, že Bůh je trinitární. Proč? Protože trojičnost znamená umožnění vtělení a přítomnosti Božího Ducha v tomto světě. Tuto myšlenku bych chtěl nakonec převést do antropologické roviny, a to tvrzením, že my křesťané jsme proto důležití pro budoucnost světa, protože tímto dogmatem jsme zavázáni, abychom byli těmi nejlepšími humanisty.

(Dokončení příště)

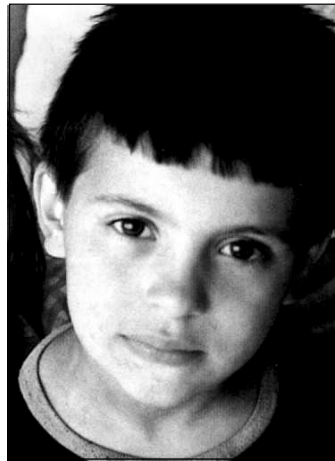
Není tvoje dítě sirotkem?

Mnoho čtenářů může být takovou otázkou překvapeno. Jak může být sirotkem dítě, které má otce i matku? Ale tato otázka není náhodná. V dnešní době stále častěji slyšíme o novém druhu osiření, kterým trpí mnoho dětí. Odborníci je nazývají duchovním osiřením (někdy také subjektivním, vnitřním). S takovým osiřením se setkáváme tehdy, když dítě má rodiče, stýká se s nimi, ale cítí se od nich psychicky a emocionálně opuštěné. Děje se tak i tehdy, kdy se rodiče určitým způsobem dítě zajímají, zajíšťují mu střechu nad hlavou a pokm, oblékají je, ale nespokojují jeho vyšší potřeby lásky, blízkosti, úcty a uznání. Příčiny takového duchovního osiření mohou být různé. Mohou pramenit z poruch ve fungování samotné rodiny. Osiření je důsledkem nedostatku vztahů s rodiči, špatné komunikace, patologie rodiny. Svůj význam zde mají i širší společenské změny. Svou roli sehrávají změny sociální, kulturní, oby-

čejové, které se dotýkají současné rodiny. K nejvážnějším patří úpadek hodnoty rodiny, rozpad společenských a emocionálních vztahů, konzumní a materialistický přístup k životu, různá sociální ohrožení rodiny jako nezaměstnanost, bída a chorbá závislost.

Dítě, které je duchovním sirotkem, jako by mělo rodinu, ale nemá rodiče. Nespojuje je s nimi citová a psychologická vazba. Rodiče odtbluje od vlastních dětí odstup, každý si žije zcela sám ve svém vlastním světě. V mnoha případech si úspěchání rodiče ani neuvědomují, že jejich děti jsou psychickými sirotky. Znamením doby je bezprizorná mládež a děti z velkoměstských bloků.

Postávají nebo vysedávají u domů, jako by neměli vlastní domov (blokové sirotci). Zbavení péče ze strany dospělých, tráví volný čas různými zábavami, které nezřídka vytvářejí potenciální zdroj společenského ohrožení (vstupují na cestu zločinnosti).

Každý by nyní mohl říct, že to, o čem je zde řeč, se týká určitých patologických rodin, které neplní svou výchovnou funkci. Chtěl bych však obrátit pozornost k subjektivním rozměrům tohoto druhu osiření. Často se rodinám zdá, že je všechno v pořádku, a přesto se dítě cítí opuštěné, odmítnuté a samotné. Děje se tak i uvnitř normálních a řádných rodin. Pociť osiření se může projevovat také pouze u jednoho z dětí, které se cítí ostrčené, opovrhované, horší. Někdy je to dítě nejcitlivější, jehož potřeby jsou větší než ostatních dětí.

Situace psychického osiření je velmi krutá. Vlastního otce i matku, to, po čem dítě nejvíce touží, má vlastně po boku, na dosah ruky. Ale i přes tuto blízkost jsou rodiče velmi vzdálení, skoro až nedosažitelní. Jak velice musí trpět dítě, které jako by rodiče mělo a přece je jako by nemá! Jeho strádání může být ještě větší, když k tomu přistoupí sebeobviňování za vzniklou situaci. Dítě není schopno rozeznat, jaké jsou skutečné příčiny tohoto stavu, a dojde k tomu samo obviňuje: jsem zlý, nezasloužím si lásku druhých, nespĺňuji jejich očekávání. Citový svět psychických sirotek ovládají pociť odmítání, neakceptace, neobstatku pocitu vlastní důstojnosti. Sirotci prožívají hluboké samoty jako by měli kámen na srdci, často až do konce svých dní.

Problém nechtěných dětí se netýká pouze záležitostí spojených s nežádoucím početím. Nechtěné děti žijí mezi námi. Proto si dovoluji opakovat svou otázku: Není tvoje dítě sirotkem?

Dr. Tomáš Biernat
RRM 01/99, přeložil -lš-

Dominus Iesus (4)

Prohlášení Kongregace pro nauku víry o jedinečnosti a spásitelské univerzalitě Ježíše Krista a Církve

17. Existuje tedy jediná Kristova církev, která subsistuje v katolické církvi a je řízena Petrovým nástupcem a biskupy, kteří jsou s ním ve společenství.⁽⁵⁸⁾ Církev, které sice nejsou v dokonalém společenství s katolickou církvi, ale zůstávají s ní spojeny pevnými svazky, jako je apoštolská posloupnost a platná Eucharistie, jsou pravými dílčími církvemi.⁽⁵⁹⁾ Proto je Kristova církev přítomná a působí i v těchto církvích, i když jim schází plné společenství s katolickou církvi, jelikož nepřijímají katolické učení o primátu, který má objektivně římský biskup v souladu s Boží vůlí a který vykonává nad celou Církvi.⁽⁶⁰⁾

Naopak církevní společenství, která si nezachovala platný episkopát a původní dokonalou skutečnost eucharistického mystéria⁽⁶¹⁾, nejsou církvemi v pravém slova smyslu; ti, kteří jsou v těchto společenstvích pokřtěni, jsou ale skrze křest začleněni v Krista, a jsou proto v určitém smyslu ve společenství s Církvi, i když nikoliv dokonalém.⁽⁶²⁾ Křest totiž s sebou nese plný rozvoj života v Kristu skrze dokonalé vyznání víry, Eucharistii a plné společenství v Církvi.⁽⁶³⁾

»Proto si věřící křesťané nesmí představovat, že Kristova církev není nic jiného než určitý počet církví a církevních společenství, které jsou sice rozdělené, ale ještě určitým způsobem jedno; a proto se vůbec nemohou domnívat, že Kristova církev ve skutečnosti dnes nikde neexistuje, nýbrž že je jí třeba chápat pouze jako cíl, který musejí všechny církve a církevní společenství hledat.«⁽⁶⁴⁾ Ve skutečnosti »existují prvky této již dané Církve v jejich plnosti v katolické církvi

a dosud nikoliv v této plnosti v jiných společenstvích.«⁽⁶⁵⁾ Proto »jsou tyto oddělené církve a společenství i přes nedostatky, které podle naší víry obsahují, nikoliv bez významu a váhy v tajemství spásy. Neboť Kristův Duch se uvolil používat je jako prostředky spásy, jejichž účinnost se odvozuje od plnosti milosti a pravdy svěřené katolické církvi.«⁽⁶⁶⁾

Chybějící jednota mezi křesťany je jistě ranou Církve; nikoliv však v tom smyslu, že by její jednota neexistovala, nýbrž »v tom, že nejednota brání tomu, aby se její univerzalita plně rozvinula v dějinách.«⁽⁶⁷⁾

V. CÍRKEV, BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ A KRÁLOVSTVÍ KRISTOVO

18. Církev je poslána »hlásat království Kristovo a Boží a zakládat je u všech národů. Ona sama je zárodek a počátek tohoto království na zemi.«⁽⁶⁸⁾ Na jedné straně je »jakoby svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva«⁽⁶⁹⁾ je proto znamením a nástrojem pro království, je povolána, aby je hlásala a zakládala. Na druhé straně je Církev »lid sjednocený působením jednoty Otce, Syna a Ducha svatého«⁽⁷⁰⁾ je tedy »Kristovo království již dnes tajemně přítomné«⁽⁷¹⁾ a tvoří tedy jeho zárodek a počátek. Boží království má eschatologickou dimenzi: je skutečností přítomnou v čase, ale její plné uskutečnění přijde teprve spolu s koncem, to znamená při naplnění dějin.⁽⁷²⁾

Z biblických textů a svědectví Otců stejně jako z dokumentů učitelského úřadu Církve není možno vyvodit pro výrazy nebeské království, Boží království a Kristovo království

žádné jednoznačné významové obsahy, a to ani v jejich vztahu k Církvi, která je sama tajemství a není jí možno plně vystihnout lidským pojmem. Jsou tedy přípustné různé teologické výklady těchto témat. Žádný z těchto možných výkladů však nesmí popírat nebo jakýmkoliv způsobem podkopávat vnitřní propojení mezi Kristem, královstvím a Církvi. Ve skutečnosti není možno »oddělovat Boží království, tak jak je známe ze zjevení, ani od Krista, ani od Církve... Když se oddělí království od Ježíšovy osoby, není to již Boží království, které zjevil, buď se následně převrací smysl království, který hrozí, že se stane ryze lidským nebo ideologickým objektem, nebo se falšuje identita Krista, který se už nejeví jako Pán, jemuž je všechno podřízeno (srov. 1 Kor 15,27). Stejně tak není možno oddělit království od Církve. Jistě, ona sama není cílem, neboť je podřízena Božímu království, jehož skutečnost v zárodku a znamení představuje a jehož je nástrojem. Ale při vši odlišnosti mezi Církvi Kristovou na jedné straně a Kristovým královstvím na straně druhé zůstává Církev s oběma nerozlučně spjata.«⁽⁷³⁾

19. Posilovat nerozlučný vztah mezi Církvi a královstvím znamená ovšem nezapomínat, že Boží království – i když je chápeme v jeho dějinné fázi – není totožné s Církvi v její viditelné společenské skutečnosti. Není totiž správné, když se »dílo Krista a Ducha zužuje na jeho Církev v jejích viditelných hranicích.«⁽⁷⁴⁾ Je třeba respektovat, že »království zahrnuje všechny: jednotlivce, společnost, celý svět. Působit pro království znamená uznávat a podporovat Boží dynamiku, která je přítomna v lidských dějinách a přetváří je. Budovat království znamená pracovat na osvobození od zla ve všech jeho formách. Ko-

nečně Boží království je zjevení a uskutečnění jeho spásných záměrů v celé plnosti.«⁽⁷⁵⁾

Hovoříme-li o vztahu mezi Božím královstvím, Kristovým královstvím a Církvi, je třeba se vystříhat jednostranného zdůrazňování, k čemuž dochází v názoru některých lidí, kteří »dávají jednoznačný důraz na království« a naznačují, že jsou »zaměřeni na království«. Chtějí navrhnout obraz Církve, která nemyslí sama na sebe, která se spíše zabývá tím, že o království vydává svědectví a slouží mu. Je »Církvi pro druhé«, říkají, jako Kristus je »člověkem pro druhé... Vedle pozitivních aspektů má toto pojetí také negativní stránky. Především mlčky přehlíží Kristovu osudu: království, o kterém mluví, se zakládá na »teocentrismu«, protože, jak říkají, Krista nemohou chápat ti, kteří nerají křesťanskou vínu, zatímco různé národy, kultury a náboženství se mohou znovu nalézat v jedné jediné božské skutečnosti, ať už by ji chtěli nazvat jakkoliv. Ze stejného důvodu dávají přednost tajemství stvoření, které se odráží v rozdílnosti kultur a náboženských náhledů, ale nic neříkají o tajemství spásy. Navíc království, jak je oni chápou, hrozí nebezpečí, že Církev bude vytlačena na okraj nebo podceňována v důsledku reakce na její domnělý »ekleziocentrismus« v minulosti, a také protože Církev pokládá za »pouhé znamení, které navíc není prosto dvojnázností.«⁽⁷⁶⁾ Takové představy odporují katolické víře, protože popírají jednoznačný vztah, který existuje mezi Kristem, Církvi a Božím královstvím.

VI. CÍRKEV A NÁBOŽENSTVÍ Z HLEDISKA SPÁSY

20. Z toho, co bylo výše připomenuto, vyplývají důležité body pro směr, kterým se musí ubírat teologické bádání, aby prohloubilo vztah Církve a náboženství ke spásy.

Dopis nemocným - říjen 2000

Především je třeba pevně věřit, že »putující Církev je nutná ke spáse. Neboť jedině Kristus je prostředník a cesta ke spáse a on se pro nás stává přítomným ve svém těle v Církvi. On sám výslovným zdůrazněním nutnosti víry a křtu (srov. Mk 16,16; Jan 3,5) potvrdil zároveň i nutnost Církve, do které lidé vstupují křtem jako branou.«⁽⁷⁷⁾ Tuto nauku není možno stavět do protikladu k všeobecné Boží vůli po spáse (srov. 1 Tim 2,4); proto »je nutno, aby byly spolu přítomné obě tyto pravdy: skutečně v Kristu pro všechny lidi daná možnost spásy a nezbytnost Církve pro tuto spásu.«⁽⁷⁸⁾

Církev je »všeobecná svátost spásy.«⁽⁷⁹⁾ Je ustavičně tajemným způsobem spojena s Vykupitelem Ježíšem Kristem, svou hlavou, a je mu podřízena, a proto má nezastupitelný vztah ke spáse jednoho každého člověka.⁽⁸⁰⁾ Pro ty, kteří nejsou formálně a viditelně členy církve, »je spása přístupná silou milosti, která je sice nezačleňuje formálně do Církve, i když jsou s ní tajemně spojeni, ale přináší jim v přiměřené míře vnitřně a zevně světlo. Milost pochází od Krista, je ovoem jeho oběti a je darována Duchem svatým.«⁽⁸¹⁾ Stojí ve vztahu k Církvi, která »odvozuje svůj původ z poslání Syna a poslání Ducha svatého podle plánu Boha Otce.«⁽⁸²⁾

21. Pokud jde o způsob, jakým jednotliví nekřesťané dosahují spásy, která je vždy darována skrze Krista v Duchu svatém a stojí v tajemném vztahu k Církvi, konstatuje Druhý vatikánský koncil pouze, že Bůh ji daruje »cestami, které jsou známy pouze jemu.«⁽⁸³⁾ Teologie se zabývá tím, aby toto téma prohloubila. Tuto teologickou práci je třeba povzbudit, protože je nesporně užitečná pro rostoucí pochopení Božích plánů spásy a cest k jejich uskutečnění. Ale z toho, co bylo dosud

Drazí nemocní!

Celý měsíc říjen jako by nás chtěl zcela ponořit do modlitby, do hlubšího spojení s Bohem. Nejen - a hlavně - tím, že je to měsíc Panny Marie Řízenkové, ale i ostatními svátky, které v tomto měsíci slavíme. Vezměme to třeba od začátku, kdy nás hned 1. října vítá sv. Terezie od Dítěte Ježíše, pro mne vždy Terezička Ježíškova. Brzy nato slavíme svátek sv. Františka z Assisi, Prostáčka Božího, který Pána tak vroucně miloval a tak dlouho mu vyznával a svým životem dokazoval svou lásku, až byl vyznamenán stigmaty. Zdálo by se, že tyto dva svatí nemají kromě své svatosti nic společného. Dělí je od sebe jak staletí, tak i úplně odlišný způsob

řečeno o prostřednictví Ježíše Krista a o »zvláštním a jedinečném vztahu«⁽⁸⁴⁾ mezi Církví a Božím královstvím mezi lidmi, což je v podstatě království Vykupitele veškerého lidstva, Ježíše Krista, vyplývá, že odporuje katolické víře pokládat Církev za jednu z cest spásy mezi ostatními náboženstvími, která jsou k Církvi komplementární, ba v podstatě rovnocenná, neboť prý konvergují spolu s ní k eschatologickému Božímu království.

Jistě obsahují a nabízejí tyto rozličné náboženské tradice prvky religiozity, které pocházejí od Boha⁽⁸⁵⁾ a patří k tomu, co »Duch působí v srdcích lidí a v dějinách národů, v kulturách a náboženstvích.«⁽⁸⁶⁾ Jednotlivé modlitby a rity jiných náboženství mohou skutečně připravovat přijetí evangelia, pokud k tomu poskytují příležitost a působí, aby srdce lidí byla pohnuta otevřít se Božímu působení.⁽⁸⁷⁾ Není jim však možno přiznat božský původ nebo spasitelnou působnost ex opere operato, jakou vlastní křesťanské svátosti.⁽⁸⁸⁾ Není mož-

živa, a přece jsou si tolik blízcí. Čím? - Svou pokorou, svou nesmírně vroucí láskou k Pánu a svým úplným odevzdáním. Kéž by nás právě oni provázeli po tomto měsíci na naší cestě k Pánu. Bojíte se, že jsou pro nás - ubohé - příliš velcí? Sv. Terezie, učitelka církve, a sv. František, zakladatel jednoho z největších řádů! Nemusíme se ničeho obávat, naopak! Právě oni plně pochopili svou ubohost a neapatnost a cele se spolehlali na Boží milost a jí se odevzdali.

Není to snadné, ale poslechněme si, co o tom píše ve své knížce »Člověk před Bohem«⁽⁸⁹⁾ Adrienne von Speyr. Říká, že kdo si jako křesťan uvědomuje své hranice, musí se vyrovnat s vlastní omezeností. Oblast na-

šich možností má jistě určité hranice, které nepřekročíme. Ale jako věřící ve společenství svatých rozšiřujeme svou úlohu, která nám byla svěřena, očekáváme více - ne od sebe, ale od milosti a od církve, do které patříme. Ve společenství svatých, v církvi, ukazuje Pán něco z nekonečnosti svého božství a z věčnosti své lásky. V tomto prostoru se můžeme modlit a obětovat místo někoho jiného a za jiné. Cítíme také, že i my jsme nesení modlitbami druhých a uvědomujeme si, s jakou láskou Bůh naše modlitby slyší a na ně odpovídá. Potom už ani my nebudeme mít obavy zcela se Pánu odevzdat.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

no popřít, že jiné rity, zvláště opírající se o praktiky pověr nebo jiné bludy (srov. 1 Kor 10,20-21), představují spíše překážku ke spáse.⁽⁸⁹⁾

22. S příchodem Krista, Vykupitele, ustanovil Bůh Církev pro spásu všech lidí (srov. Sk 17,30-31).⁽⁹⁰⁾ Tato pravda víry nijak nezmenšuje skutečnost, že Církev se dívá na světová náboženství s opravdovou úctou, vylučuje však radikálně onu mentalitu indiferentismu, která »vyplynula z náboženského relativismu, směřujícího k názoru, že »jedno náboženství platí stejně jako druhé.«⁽⁹¹⁾ I když je pravda, že nekřesťané mohou přijímat Boží milost, je nicméně jisté, že se objektivně nacházejí ve velmi deficitní situaci ve srovnání s těmi, kteří »mají v Církvi plnost prostředků spásy.«⁽⁹²⁾ »Ať jsou si všichni synové Církve vědmi, že své vynikající postavení nemají připisovat svým zásluhám, nýbrž zvláštní milosti Kristově; jestliže jí nebudou odpovídat jejich smýšlení, slova a jednání, nejen že nebudou spaseni, ale budou souzeni přísně-

ji.«⁽⁹³⁾ Je proto pochopitelné, že Církev věrně pověřením od Pána (srov. Mt 28,19-20) jako požadavek lásky ke všem lidem »neustále hlásá Krista, který je Cesta, Pravda a Život (Jan 14,6), v němž lidé nacházejí plnost náboženského života a skrze něhož Bůh všechno smířil se sebou.«⁽⁹⁴⁾

Také v mezináboženském dialogu poslání ad gentes »nes jako vždycky...si uchovává svůj plný význam a naléhavost.«⁽⁹⁵⁾ »Bůh chce, aby se všichni lidé zachránili a obšli poznání spásy (1 Tim 2,4).«⁽⁹⁶⁾ Bůh chce, aby všichni skrze poznání pravdy dosáhli spásy. Spása spočívá v pravdě. Kdo poslouchá vnuť Ducha pravdy, je již na cestě ke spáse; ale Církev, které byla pravda svěřena, musí vycházet vstříc žádosti lidí a přinášet jim ji. »Právě proto, že Církev věří ve všeobecný Boží plán spásy, musí být misijnářská.«⁽⁹⁶⁾ Proto tento dialog, který patří k poslání evangelizace, je pouze jednou z činností Církve v jejím poslání ad gentes.⁽⁹⁷⁾

Pokračování na str. 14

Rovnost, která je předpokladem dialogu, vztahuje se na stejnou osobní důstojnost partnerů, nikoliv na obsahy nauky a ještě méně na Ježíše Krista, vtěleného Božího Syna, ve srovnání se zakladateli jiných náboženství. Vedena láskou a úctou ke svobodě,⁽⁹⁸⁾ musí církev usilovat především o to, aby všem lidem hlásala pravdu, která jí byla skrze Pána definitivně zjevena, a upozorňovat je, že obrácení k Ježíši Kristu a příslušnost ke Církvi skrze křest a jiné svátosti jsou nutné k tomu, aby měli účast na plném společenství s Bohem Otcem, Synem a Duchem svatým. Jistota všeobecné Boží vůle po spáse neumenšuje, nýbrž posiluje povinnost a naléhavost hlásat spásu a obrácení k Ježíši Kristu.

ZÁVĚR

23. Toto prohlášení, které znovu předkládá a vysvětluje některé pravdy víry, chce následovat příkladu apoštola Pavla, který píše věřícím v Korintu: *Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal* (1 Kor 15, 3). Stalo se tak se zřetelem na některé problematické nebo i bludné teologické tendence, aby se znovu posilnila víra Církve a byl podán přesvědčující a naléhavý důkaz o její naději.

Při jednání o tématu právěho náboženství konstatují otcové Druhého vatikánského koncilu: »Toto jediné pravé náboženství je uskutečněno v katolické církvi, které Pán Ježíš světil úkol přinášet je ke všem lidem, když řekl apoštolům: *Jděte tedy, získajte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal* (Mt 28, 19–20). Všichni lidé pak mají povinnost hledat pravdu, především o Bohu a o jeho Církvi, a poznanou pravdu přijmout a zachovávat.«⁽⁹⁹⁾

Křesťanské zjevení zůstane v dějinách »pravou vedoucí hvězdou«⁽¹⁰⁰⁾ pro celé lidstvo.

»Pravda, kterou je Kristus, se zjevuje nezbytně jako všeobecná autorita.«⁽¹⁰¹⁾ Křesťanské tajemství překonává všechny meze času a prostoru a uskutečňuje jednotu rodiny lidstva. »Z různých míst a tradic jsou všichni v Kristu povoláni, aby měli účast na jednotě rodiny Božích dětí. ... Ježíš stihává zdi rozdění a skrze účast na svém tajemství dosahuje jednoty jedinečným a svrchovaným způsobem. Tato jednota je tak hluboká, že církev může říkat se svatým Pavlem: *Proto už nejsme cizinci a přistěhovanci, ale spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny* (Ef 2, 19).«⁽¹⁰²⁾

V Římě v sídle Kongregace pro nauku víry 6. srpna 2000 na svátek Zjevení Páně.

Josef kardinál Ratzinger,
prefekt
Tarcisio Bertone SDB,
sekretář

Papež Jan Pavel II. v *audienci, kterou poskytl podepsanému kardinálu prefektovi 16. června 2000, na základě bezpečného poznání mocí své apoštolské autority potvrdil toto prohlášení, které bylo přijato na plenárním zasedání Kongregace pro nauku víry, a nařídil jeho zveřejnění.*

Poznámky:

- ⁽⁹⁸⁾ Prohlášení *Mysterium Ecclesiae* 1, (1973).
- ⁽⁹⁹⁾ *Unitatis redintegratio* 14 a 15.
- ⁽¹⁰⁰⁾ Srov. *Pastor aeternus*, *Lumen gentium* 22.
- ⁽¹⁰¹⁾ *Unitatis redintegratio* 22.
- ⁽¹⁰²⁾ Tamtéž 3.
- ⁽¹⁰³⁾ Tamtéž 22.
- ⁽¹⁰⁴⁾ *Mysterium Ecclesiae* 1.
- ⁽¹⁰⁵⁾ *Ut unum sint* 14.
- ⁽¹⁰⁶⁾ *Unitatis redintegratio* 3.
- ⁽¹⁰⁷⁾ *Communio notio* 17, Kongregace pro n. v. 1993.
- ⁽¹⁰⁸⁾ *Lumen gentium* 5.
- ⁽¹⁰⁹⁾ Tamtéž 1.
- ⁽¹¹⁰⁾ Tamtéž 4; srov. St. Cyprian, *De Dominica oratione* 23.
- ⁽¹¹¹⁾ *Lumen gentium* 3.
- ⁽¹¹²⁾ Srov. tamt. 9.
- ⁽¹¹³⁾ *Redemptoris missio* 18.
- ⁽¹¹⁴⁾ Tamtéž 18.

⁽⁹⁸⁾ Tamtéž 15.

⁽⁹⁹⁾ Tamtéž 17.

⁽¹⁰⁰⁾ *Lumen gentium* 14; srov. *Ad gentes* 7; *Unitatis redintegratio* 3.

⁽¹⁰¹⁾ *Redemptoris missio* 9; srov. KKC 846–847.

⁽¹⁰²⁾ *Lumen gentium* 48.

⁽¹⁰³⁾ Srov. St. Cyprian, *De catholicae unitate ecclesiae* 6; St. Irenaeus, *Adversus haereses*, III, 24.

⁽¹⁰⁴⁾ *Redemptoris missio* 10.

⁽¹⁰⁵⁾ *Ad gentes* 2. V tomto smyslu je třeba rozumět formulaci: »*Extra Ecclesiam nullus omnino salvatur*.« (IV. later. koncil)

⁽¹⁰⁶⁾ *Ad gentes* 7.

⁽¹⁰⁷⁾ *Redemptoris missio* 18.

⁽¹⁰⁸⁾ To jsou semena božského slova (*semina verbi*), která církev s radostí rozpoznává; srov. *Ad gentes* 11.

⁽¹⁰⁹⁾ *Redemptoris missio* 29.

⁽¹¹⁰⁾ Srov. tamt.; KKC 843.

⁽¹¹¹⁾ Tridentský koncil: Dekret o svátostech, kan. 8.

⁽¹¹²⁾ *Redemptoris missio* 55.

⁽¹¹³⁾ *Lumen gentium* 17; *Redemptoris missio* 11.

⁽¹¹⁴⁾ *Redemptoris missio* 36.

⁽¹¹⁵⁾ *Mystici corporis*.

⁽¹¹⁶⁾ *Lumen gentium* 14.

⁽¹¹⁷⁾ *Nostra aetate* 2.

⁽¹¹⁸⁾ *Ad gentes* 7.

⁽¹¹⁹⁾ KKC 851; srov. 849–856.

⁽¹²⁰⁾ *Redemptoris missio* 55; srov. *Ecclesia in Asia* 31.

⁽¹²¹⁾ *Dignitatis humanae* 1.

⁽¹²²⁾ Tamtéž.

⁽¹²³⁾ *Fides et ratio* 15.

⁽¹²⁴⁾ Tamtéž 92.

⁽¹²⁵⁾ Tamtéž 70.

Archa Rajnochovice – manifestace mládí

Archa Rajnochovice, stanový a chatový tábor mládeže patřící Arcibiskupství olomouckému, se stala ve dnech 14. až 19. 8. 2000 dějištěm aktivit mládeže pod vedením zkušených vedoucích manželů Cíchoových. Devadesát dětí pocházelo z křesťanských rodin, kde se pravidelně konají mariánská večeraďa, ze Všehovic a okolí. Byla to opravdová manifestace radosti, veselí a pohody uprostřed krásných lesů a za náherného počasí.

Celý den probíhaly různé soutěže a sportovní hry v družstvech odstupňovaných podle věku. Vyhodnocení těchto soutěží v závěru přineslo velkou radost všem zúčastněným. Mladí dokázali všechny nadchnout svými divadelními hrami (celkem 6 souborů), které vyzněly velmi vtípně a vzbudily opravdové veselí. Nechybělo také každodenní koupání v tůňce místního potoka. Po celý den zněly táborem také písně s kytarami, zejména při všech modlitbách a mších svatých.

Byl jsem pověřen duchovním vedením a formací dětí. Náplní formace bylo naslouchání přírodě a prožití krás přírody spojené s tvořivým zpracováním získaných námětů. Dě-

ti dokázaly ztvárnit své náměty s velkou chutí z různých materiálů (dřevo, plastelína, papír apod.). Překvapila mě vysoká úroveň kázně a dobrá spolupráce s dospělými a instruktory z řad starší mládeže.

Uprostřed týdne proběhlo také promítání uměleckého pásma autora článku Duše indiána, které bylo přijato s povděkem. Pro dospělé (celkem 15 lidí) byly připraveny dílčí programy, zejména přednáška manželů Fidrmucových z Prostějova o problémech puberty mládeže. Ve čtvrtek po mši sv. se mladí dobrovolně po skupinách zúčastnili noční adorace až do půlnoci.

Tábor byl zakončen slavnostní mší svatou s poděkováním Bože, chválíme Tebe v sobotu dopoledne. Přítomná mládež se stala pro všechny znamením nového jara Církve a společnosti pro třetí tisíciletí. Nezbyvá než poděkovat Panně Marii za tento vzácný dar setkání s mládeží čistého srdce. Tito mladí se pravidelně modlí růženec a v Panně Marii nalézají pevnou oporu jakožto v Matce Církve, která je vede ke svému Synu Ježíši Kristu.

Bohu díky!

P. St. Weigel

Biskup z Namuru v Medjugorje

Leonard André Mutien, biskup z belgického Namuru, strávil letos v Medjugorje čtyři dny, od 13. do 16. června. Věnoval se přítom jak osobní modlitbě, tak pastorační péči o poutníky.

Tato jeho pout' je pozoruhodná tím, že na území jeho biskupství se nachází slavné poutní místo Beauraing, kde se Panna Maria 33x zjevila pěti dětem v období mezi 29. listopadem a 3. lednem 1933. Zjevení dětem bylo tehdy přítomno více než 20 000 lidí. Panna Maria žádala od dětí modlitbu a sebeobětování a přislíbila obrácení hříšníků. (Modlete se mnoho, modlete se stále)

Zjevení byla oficiálně uznána 19. února 1943. Namurský biskup potvrdil v roce 1949 dvě zázračná uzdravení. Hlavní poutní slavnost se zde koná 22. srpna. Z rozhodnutí Kongreace pro obřady se zde může denně sloužit votivní mše k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

-sk-

NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE - MODEL LIDSKÉ RODINY

V Trojici můžeme postřehnout původní vzor lidské rodiny, kterou tvoří muž a žena, povolání k vzájemnému sebeobdarování ve spojení lásky otevřené k životu.

V Trojici se nachází také vzor církevní rodiny, ve které jsou všichni křesťané vyzýváni, aby spolu prožívali vzájemné vztahy opravdového sdílení a solidarity.

Láska je konkrétní známkou víry v Boha Otce, Syna a Ducha svatého."

Jan Pavel II. při Anděl Páně
7. června 1998

Konkatedrála dům Sv. Martina, Bratislava - SV. TERÉZIA Z LISIEUX, UČITELKA CÍRKVI - pondelok 23. oktobra 2000 o 18.00 hod. Prednáša Jacques Philippe, Francúzsko. (Autor knih: Hladaj pokoj a zotvaj v rňu, Čas pre Bha, V škole Ducha Svätého) O 19.30 hod. spieva Sylvie Buiset, Francúzsko, zhudbnené básne sv. Terézie; hostia z komunity Blahoslavenstiev, Francúzsko. Vstupné: dobrovoľný príspevok.

MŮŽETE NÁM POMOCI?

Sestry Apoštolátu sv. Flantiška děkují Vám všem, kteří jste se modlitbou nebo finančním darem podíleli na první etapě oprav kaple sv. Václava a konventu sester v Praze 6 - Dejvicích. Svou pomocí jste přispěli k potřebným úpravám kaple a přilehlých místností, které již složí.

S Boží pomocí jsme dále začaly nutně opravy konventu pro bydlení a ošetřování starších a nemocných sester, kde kromě nové kanalizace, rozvodu vody, elektřiny, topení a zajištění statiky musí být provedena celková oprava stropů. Proto se opět na Vás obracíme s naléhavou prosbou, kdo nám můžete pomoci, abyste své finanční dary zaslali na č. účtu u Komerční banky a.s. v Praze 6: **19-8473380257/0100**, nebo nám zavolejte, abychom Vám zaslaly složenku. Upřímně Vám děkujeme za každý Váš dar, kterým nám pomůžete opravit dům pro naše starší a nemocné sestry. Ať sám Pán odmění štědrnost Vašich srdcí.

Sestry Apoštolátu sv. Flantiška,
Prbočská 3, 160 00 Praha 6, tel. 02/312 32 17

Využijte poslední možnosti poutního zájezdu do Říma s KCK MISÍ v jubilejním roce. Ideální počasí v Římě, navštivte. Termín 2. 11. - 8. 11. 2000. KCK MISIE, 751 03 Brodek u Píseka č. 46, tel. 0641/741 150.

Poslední Turdy v jubilejním roce 2000 ve dnech 17.-23. 10. 2000. Cena 8 300 Kč. Paray-le-Monial, Turdy, Marseille, Nice. Řet noclehů v hotelu, dvakrát polopenze. Kontakt: Marie Šachová, Křídlovická 6, 603 00 Brno. Tel.: 05/432 122 73.

Liturgická čtení

Neděle 15. 10. - 28. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 7,7-11
Ž 90 (89), 12-13.14-15.16-17 Odp.: 14
2. čt.: Žid 4,12-13
Ev.: Mk 10,17-30

Pondělí 16. 10. - nez. pam. sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie Alacoque; v ostravsko-opavské diecézi: svátek sv. Hedviky

1. čt.: Gal 4,22-24.26-27.31-5,1
Ž 113 (112), 1-2.3-4.5a+6-7 Odp.: 2
Ev.: Lk 11,29-32

Úterý 17. 10. - památka sv. Ignáce Antiochijského

1. čt.: Gal 5,1-6
Ž 119 (118), 41.43.44.45.47.48 Odp.: 41a
Ev.: Lk 11,37-41

Středa 18. 10. - svátek sv. Lukáše

1. čt.: 2 Tim 4,9-17b
Ž 145 (144), 10-11.12-13ab.17-18 Odp.: srov. 12a
Ev.: Lk 10,1-9

Čtvrtek 19. 10. - nez. pam. sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese a druhů, nebo sv. Pavla od Kříže

1. čt.: Ef 1,1-10
Ž 98 (97), 1.2-3ab.3cd.4.5-6 Odp.: 2a
Ev.: Lk 11,47-54

Pátek 20. 10. - ferie

1. čt.: Ef 1,11-14
Ž 33 (32), 1-2.4-5.12-13 Odp.: 12b
Ev.: Lk 12,1-7

Sobota 21. 10. - nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Ef 1,15-23
Ž 8,2-3a.4-5.6-7 Odp.: srov. 7
Ev.: Lk 12,8-12

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne: 15.10. 16.10. 17.10. 18.10. 19.10. 20.10. 21.10.

Antifona	1136	1150	1708	1563	1197	1213	1666
Žalm	784	783	786	783	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1151	1708	1673	1198	1213	1666
Antifony	1137	1151	1167	1682	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	813	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1710	1682	1201	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	720	1155	1562	1563	1202	1218	1669
Prosby	1140	1155	1711	1683	1202	1218	1655
Záv. modlitba	721	1561	1562	1564	1565	1218	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	792	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1175	1684	1206	1221	1336
Záv. modlitba	721	1159	1175	1564	1206	1222	1336

Nešporý:

SO

Hymnus	1132	1145	1160	1714	1685	1207	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1685	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1678	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1717	1686	1211	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	720	721	1164	1563	1564	1211	1227	721
Prosby	1135	1149	1165	1718	1686	1211	1227	811
Záv. modlitba	721	721	1561	1562	1564	1565	1227	722
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2001

- 1) Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace **ve zvláštní příloze** Světla v tomto čísle, která obsahuje složenku i návod k vyplnění. Pokud patříte do této skupiny a složenku uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši níže uvedenou adresu.
- 2) Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury se složenkami** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí či pololetí, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde spolu se složenkou ve Světle č. 1/2001. Pokud chtějí provést nějaké **změny v odběru** (kusů, adres, termínů fakturace), prosíme nahlásit nejpозději **do 15. 12. 2000**.
- 3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- 4) Ti odběratelé, **kterí ještě Světlo neodebírají** a chtěli by si týdeník Světlo předplatit na rok 2001 na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese: **Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1, tel./fax: 068/522 06 26**
Složenko vložíme do první zásilky Světla.

CENA ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA 7,50 Kč

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- ↳ při odběru 21–49 kusů – 10 % sleva z prodejní ceny
- ↳ při odběru 50 a více kusů – 20 % sleva z prodejní ceny
- ↳ při odběru 100 a více kusů – 25 % sleva z prodejní ceny

Na jaře a na podzim 2001 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **15% slevu z prodejních cen našich knih** a některých vybraných knih z ostatních nakladatelství.

PŘIPRAVUJEME

V nejbližší době vyjde v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. druhé, rozšířené a doplněné vydání knihy **FRANTIŠKÁNSKÉ PRAMENY I**. Jde o spisy sv. Františka a jeho životopisy. Publikace ve formátu A5 má více než 1000 stran, je vázána do umělé kůže. S knihou lze zakoupit i CD-ROM, který obsahuje nejen I. díl Františkánských pramenů, ale i jejich II. díl a další františkánskou literaturu. CD-ROM umožňuje vyhledávat podle hesla zadaného uživatelem a má interaktivní obsah a přechod mezi kapitolami. Předpokládaná cena samotné knihy je **520 Kč**, knihy s CD-ROMem **650 Kč**. Protože výše nákladu nebude velká, doporučujeme, abyste si knihu, případně CD-ROM zajistili závaznou objednávkou ještě před zahájením expedice. Příslušné informace budou včas sděleny na této stránce našeho časopisu.

Uvedený titul si můžete objednat na adrese:

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1**

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s. r. o.

Odesílatel:

Novinové vřplátne

**Placeno převodem
706 035**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcidiecézního úřadu Olomouckého biskupství. Přihlášeni redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podílejíme konečným úsudku církve. Nevyzádané nezveřejníme při svévolné nevracím. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inacet.cz; http://www.ova.inacet.cz/svetlo). Registrace: MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno oblasťou správnou poštu v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEKTY VŘPLÁTU ZÚJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSR Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996.